DOĞAN KARDEŞ

AYLIK DERGİ, KDV DAHİL 10.000.-TL. SAYI 63 ARALIK 1993, YIL: 5

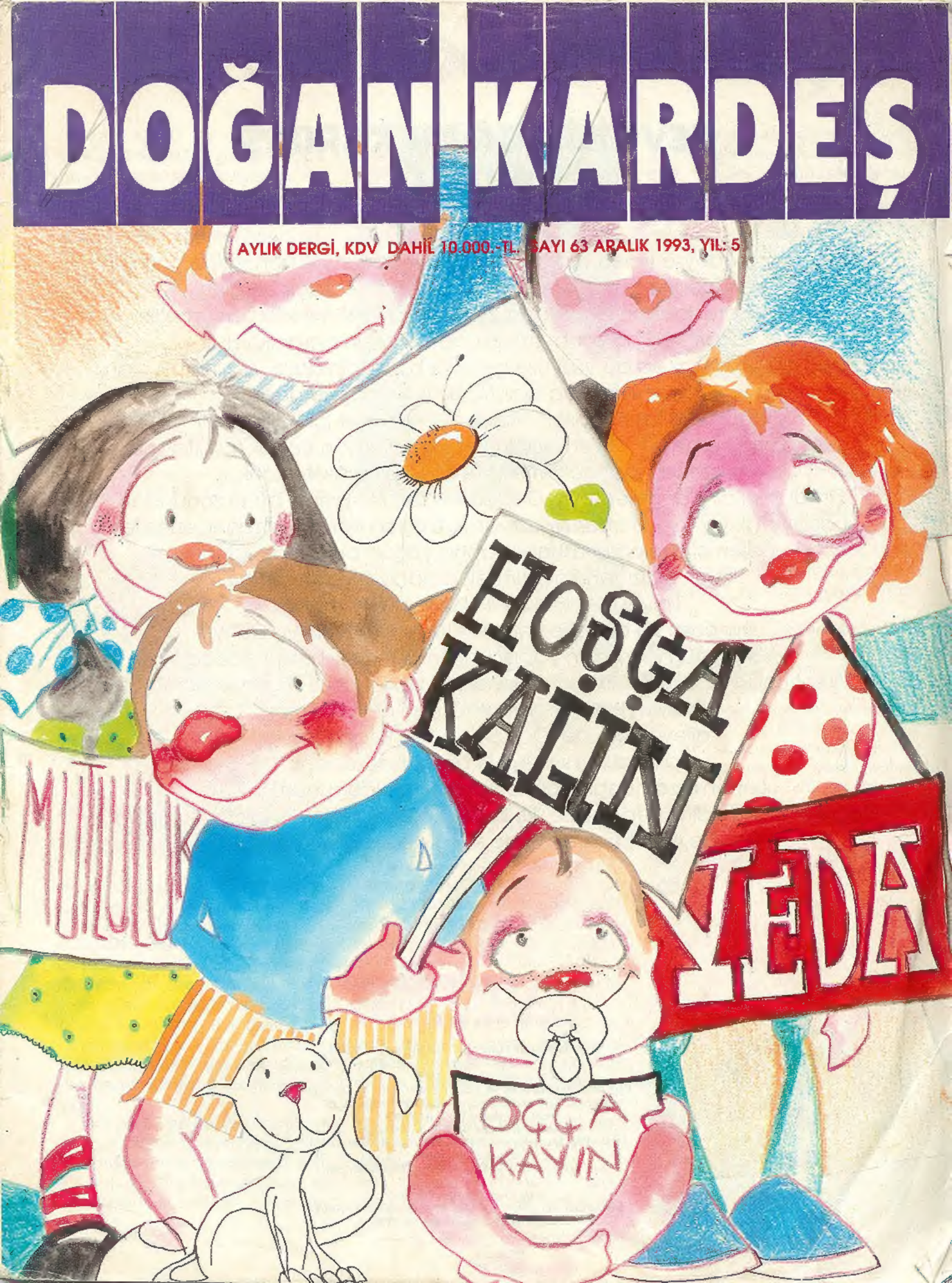

SEVGİLİ DOĞAN KARDEŞ OKURU,

Geçmişi neredeyse yarım yüzyıl öncesine dayanan ve anne-babalarınızın yetişmesine büyük katkıları olan Doğan Kardeş Dergisini, uzun bir aradan sonra yeniden çıkarmaya 1988 yılında başlamıştık. O tarihten bu yana, sizlerle, hem derginiz aracılığıyla, hem de yazışarak ya da yüzyüze gelerek bizim için derin ve anlamlı olan bir ilişki kurmaya çalıştık. Bir tek dergiyle değil, "Doğan Kardeş Kitaplığı" başlığı altında sizler için çıkardığımız kitaplarla ve birlikte düzenlediğimiz yarışmalardan çocuk kurultayına uzanan pek çok etkinlikte 60 aydır birlikte olduk.

Şimdi yeni bir dönemeçteyiz. Doğan Kardeş Dergisinin bu yıl sonundan başlayarak yayınını durduruyoruz, ama Doğan Kardeş imzasını, sizlerden gelen istek doğrultusunda, daha yoğun bir tempo içinde, kitaplığınızı zenginleştirmek amacıyla yaşatacağız.

İlgiyle izlediğinizi bildiğimiz bu kitaplara, aynı özen ve dikkatle yenileri eklenecek, Türk ve Dünya kültürünün en seçkin yapıtlarını size sunmayı sürdüreceğiz.

Yıl sonunda abonelik süresi dolmayan okurlarımıza iki seçenek hazırladık. Dileyen abonemize alacağını geri verecek, dileyenlere de "Doğan Kardeş Kitaplığı"ndan alacakları karşılığı kitap göndereceğiz.

Lütfen bize hangi seçenekten yana olduğunuzu bildirin.

Doğan Kardeş adını, hep birlikte, kitaptan kitaba gelişen ortak bir kütüphanede yaşatmak dileğiyle sevgi ve saygılarımızla...

DOĞAN KARDEŞ

1945'TEN BERİ TÜRK ÇOCUKLARININ DERGİSİ

Sayı 63 Aralık 1993
Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti. Adına Sahibi: Ömer KAYALIOĞLU
Genel Müdür ve Sorumlu Yayın Yönetmeni: Turhan ILGAZ
Sanat Yönetmeni: Tansel BAYBARA
Reklam ve Pazarlama Müdürü: Avni ÇAĞIRIR
Abone Bilgi İşlem: Figen MANGALTEPE DABAK, Deniz ONAT
Kapak:Emine BORA
Renk ayrımı: LAÇİN REPRO Montaj: ASIR Baskı: ASIR

Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti.
İstiklal Cad. No: 285-287 5-B Blok 80500 Beyoğlu -İSTANBUL
Tel:293 08 24-25-26-27 Faks:293 07 23

ELVEDA DOĞAN KARDEŞ

Yapı Kredi Yayınları olarak DOĞAN KARDEŞ çocuk dergisinin yayınına son veriyoruz. Beş yıl iki ay süreyle, gerek içeriğine, gerek sunumuna elimizden geldiğince özen gösterdiğimiz, adının çevresinde oluşmuş ve birkaç kuşağı derinden etkilemiş 'efsaneye' sadık kalmaya çalışarak çıkardığımız bir dergiydi DOĞAN KARDEŞ...

Bu süre içinde yazıda olsun, çizide olsun, ükenin en yetkin imzalarına sayfalarında yer verdi. Yarışmalarıyla, bu ülkenin çocuklarını, hem ulusal hem de uluslararası düzlemde, kültürün sınırsız açılımları üzerinde düşünmeye çağırdı. Bir süre, yanında taşıdığı gazetesi 'Doğan Kardeş Postası' ile küçük okurlarını, siyasal, toplumsal ve ekonomik boyutlarıyla aktüaliteyi izlemeye, aktüaliteyi irdelemeye yöneltti. Türkiye'nin tüm illerinin ikişer temsilciyle katıldıkları 'I. Ulusal Çocuk Kurultayı' ile (Nisan 1991) çocuklarımızın büyüklerinin lâfazanlıklarına meydan okuyacakları bir platform kurmağa kalkıştı.

Ne ki beş yıl iki ay süren bunca çaba, bunca faaliyet, Sisiphos'unkinden farklı olamadı. DOĞAN KARDEŞ, yayıncılarının ve okurlarının müdahale edemeyeceği, etkileyemeyeceği emperatiflerin dayatması yüzünden varlığını sürdürebilme olanaklarını yitirdi. Kaya, çıkartıldığı dorukta ellerden kurtuldu, aşağıya yuvarlandı.

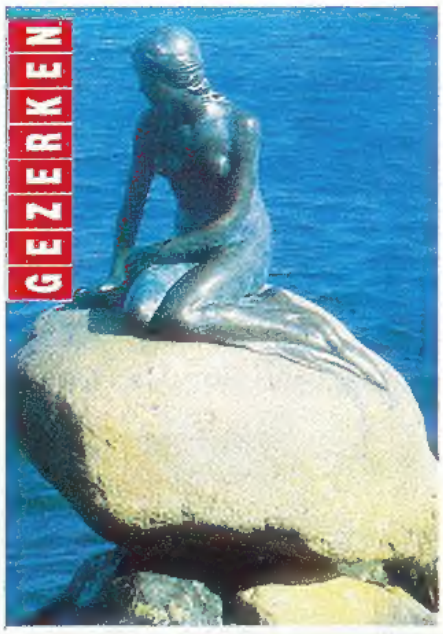

Bizi bugünkü noktaya getiren nedenlerin bir kısmı ekonomiktir: 1988'de, yayına başlarken, kilosunu 2500-2750 liradan sağladığımız kağıdın bugünkü piyasa fiyatının 20 bin liranın üzerinde seyredişi (KDV hariç elbet) esasen Türkiye'de yayıncılığın ne tür bir açmazla boğuşmak zorunda olduğunu gösteriyor. Kağıdın, mesleğimizdeki bu temel girdinin şaşmaz bir düzenlilik içinde zamlanışının, zincirleme bir etkiyle, mürekkebinden kalıbına, baskı fiyatından mücellit tarifesine kadar, sektörün bütün faaliyet halkalarına kâh aritmetik, kâh geometrik artışla yansıdığını eklemeğe gerek var mı?..

Bizi bugünkü noktaya getiren nedenlerin bir kısmı 'toplumsal' olarak nitelenebilir: Pedagojinin insanlarımızın birincil kaygılarından olmadığı, 5oo küsur yıl önceki "kardeş katli yasası"nın şerh düştüğü tarihimizden de belli. İtaatkâr bir ümmet yaratma hedefi, yaşama kültürümüz içinde, çocuğun eğitimini de korkutmasındirme-cezalandırma üçgeni içinde halletmeye koşullandırmış bizi. Şüphesiz, günümüzde eni konu değişti bu durum. Artık çocuğa daha çağdaş ölçülerle yaklaşıyoruz; ama eski refleksler, bu kez, ülkenin bilinen koşuları içinde, ona *olabildiğince iyi bir gelecek sağlama gayreti* uğruna devreye giriyor. Okumayla esasen fazla bir alış verişi olmayan toplumumuzda, 'okuma' edimini ders çalışmakla özdeşleştirmiş bir eğitim ve öğretim sistemi yüzünden, okul kitapları dışındaki okumalara yer de yok, zaman da. Çocuklar, ders çalışmaktan ve Anadolu liseleri ve özel okullara hazırlanmaktan başlarını kaldırabildiklerinde televizyona yakalanıyorlar. Bunu da çok görmemeli onlara, ve bu koşullarda DOĞAN KARDEŞ'in ekranla rekabete girişebileceği gibi hayallere kapılmamalı...

Bütün bu nedenler birleşince bu günlere geldik. Giderek düşen tiraj, bizi önce dergiyi piyasadan çekip salt abonelerle (sayıları düzenli biçimde azalan) yetinmeye itti. Bu durum 10 bin lira fiyatla satılan (ki, bunun üzerinde bir fiyat, satışı hepten imkânsızlaştıracak bir insafsızlık olur) beher derginin maliyetini 20 bin liranın

de bu tür dergileri, ancak bünyesinde çok sayıda süreli yayın barındıran, makine parkıyla, kağıt mübayasıyla, ilan servisleriyle, bir bütün halinde çalışan büyük basın kuruluşlarının yaşatabilme şansları var. Üstelik, derginin mi onlar için yoksa onların mı dergi için çıkarıldığı kolayca anlaşılamayan plastik oyuncaklar yardımıyla...

Bizimse, bu görevi onlardan bekleyerek, günahımızı başka sevaplarla bağış latmaktan başkaca

da üzerine çıkardı. Ve DOĞAN KARDEŞ, bu yayınevinin başka yayınlarının, en başta da çocuk kitaplarının geleceğini tehlikeye atan büyük bir zarar kalemine dönüştü.

Kendi hesabıma, yine de ihanet etmiş bir kişinin içini kemiren duygularla yüklüyüm. Bir yayıncı için bir süreli yayını, bir çocuk dergisini, hele yarım yüzyıllık geçmişe sahip bir çocuk dergisini kapatmaktan büyük günah olabilir mi? Ne yapalım ki, günümüz-

çaremiz yok. Onun için, geride kalan beş yıl boyunca, başta Ergin Telci, Nevzat Basım, Türkel Minibaş, Erdoğan Uğurlu, Sema Polat Öğüt, Selda Baybara, Ayşegül Koşan, Zeynep Arslan, Behice Balta, Zahide Gören, Pelin Aykut, Metin Meriçboyu olmak üzere, çeşitli dönemlerde tutkuyla, özveriyle bu dergi için çalışmış insanları şükranla anarken, ELVEDA DOĞAN KARDEŞ diyoruz...

KAYBOLAN BATAKLIKLAR

Hazırlayan : Aslı NİYAZİOĞLU

Bataklık deyip geçmemek gerek. Çamurun arkasında yosunvari bitkiler, sazlar ve ördekler gizleniyor. Bulanık suları biraz araladığımızda, şaşırtıcı derecede gelişmiş yaşam dengeleri çıkıyor karşımıza. Bizim vıcık vıcık bulduğumuz yer, yüzlerce tür canlının sevgili evi. Mesela balık yavruları bu bulanık sular sayesinde, düşmanların gözlerinden uzak büyüyebiliyorlar. Sadece onlar mı? Lavra, solucan ve karides gibi yumuşakcalar da göletin elverişli ortamından yararlananlardan. Kış uykusundan sonra, gel-gitlerin taşıdığı mineralli suların ve güneşin yardımıyla yumuşakçalar gelişiyor. Protein bakımından değerli yiyecek adayları oluyorlar. İşte, beslenme zincirinin önemli bir halkası. Onlar olmasa ördek yumurtalarının kalsiyumu eksik kalacak. Yavru ördekler de çeşitli hastalıklarla baş edemeyecekler.

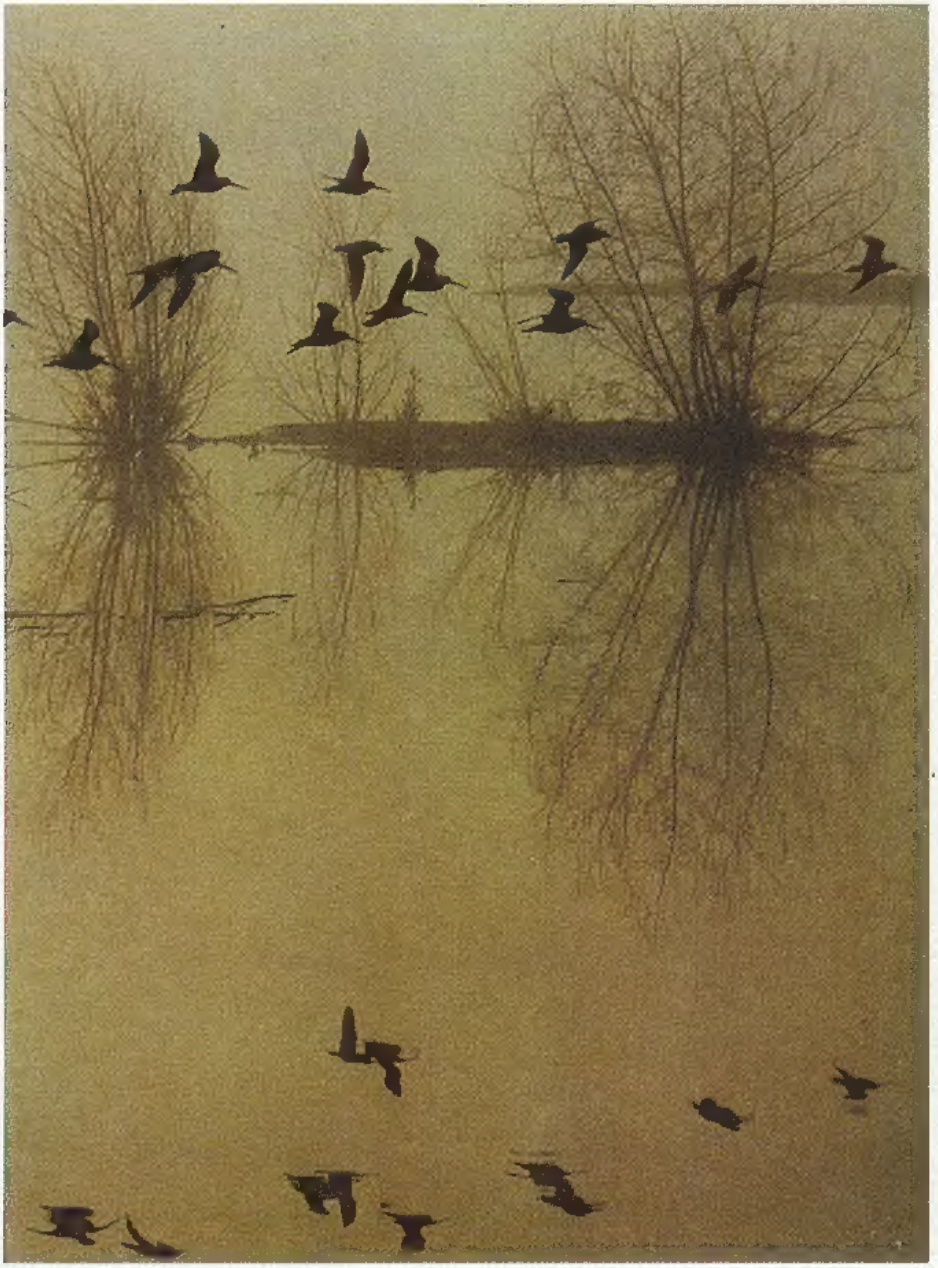

Bu göletlerdeki yaşam sadece kendi kendini beslemiyor. Çevrelerine ve hatta tüm dünyaya yararlılar. Yakın çevredeki suları temizleyen onlar. Irmakların taşıdığı sular burada filtre olduktan sonra yollarına devam ediyor. Su seviyesi arttığındaysa fazla su içinde toplanıyor. Sel felaketleri böyle önleniyor işte.

Bataklık ahalisi sularının yükselmesine zaten hazırlıklı. Bitkilerin üzerinde bir sürü küçük hava deliği var. Sularla kaplansalar bile normal yaşantılarına devam ediyorlar. Ve onlar nefes aldıkça biz de yaşantımızı sürdürebiliyoruz. Eğer atmoşferi karbondioksidden temizlemeselerdi Global ısınma büyük bir sorun haline gelecekti. Fotosentez sırasında bitkiler, havadan karbondioksit alıyorlar. Köklerinde veya bataklığın derinliklerindeki çamurlarda hapsetmek için.

Doğaya bu katkılarından sonra bataklıklara ne oluyor biliyor musunuz? Tarla veya fabrika alanına dönüştürüyorlar. Hem de büyük bir hızla. Amerika'da her saat 60 dönümlük bataklık kurutuluyor. Bunların bazıları (kısa vadede) daha kullanışlı alanlara dönüştürülüyor. Diğerleri ise çevrelerindeki şehirleşmeden etkileniyorlar.. Suların burada toplanıp temizlendiğinden bahsetmiştik. Eğer çevrede kimyasal artıklar varsa onlar da buraya taşınıyor. Mesela ay çiçeği üretiminde kullanılan gübreler zehirli. Tüm gölet ahalisi etkile-

niyor. Kuşlar ve balıklar ölüyor. Bazen de daha yavaş yavaş yok ediyoruz bataklıkları. Kurakhk zamanlarında sularını çekiyoruz. Su seviyesi azaldıkça gölet yaşamı zorlaştırıyor ve bir nokta da tükeniyor.

Bu noktadan sonra geri dönülebilir mi? Bir çok doğayı koruma grubu bu sorunun peşinde. Kendilerine "bataklık fatihi" ismi veren gönüllüler her çareyi deniyorlar. Göletleri temizleyen, bitkiler eken, minerallerce besleyen gruplar var. Ayrıca hükümete yasal koruma önlemleri alması için baskıda bulunuyorlar. Atamala adlı ırmaklarını bir "milli ırmak parkı"na çevirmekse Georgia eyaletinde yaşayan Amerikalı doğacıların düşü. Yok edilen bataklıkların yerine başka yerlerde yeni bataklıklar oluşturmaya çalışanlar da var. Böylece çiftleşme ve barınma yerleri yok olan kuşlara yer sağlanacak. Soyu tükenmekte olan türler böylece korunacak.

Bu çalışmalar tüm hızıyla sürüyor, ama bataklıklar da aynı hızla (belki daha da hızlı) kaybolmaya devam ediyorlar.

Nabukodinozor

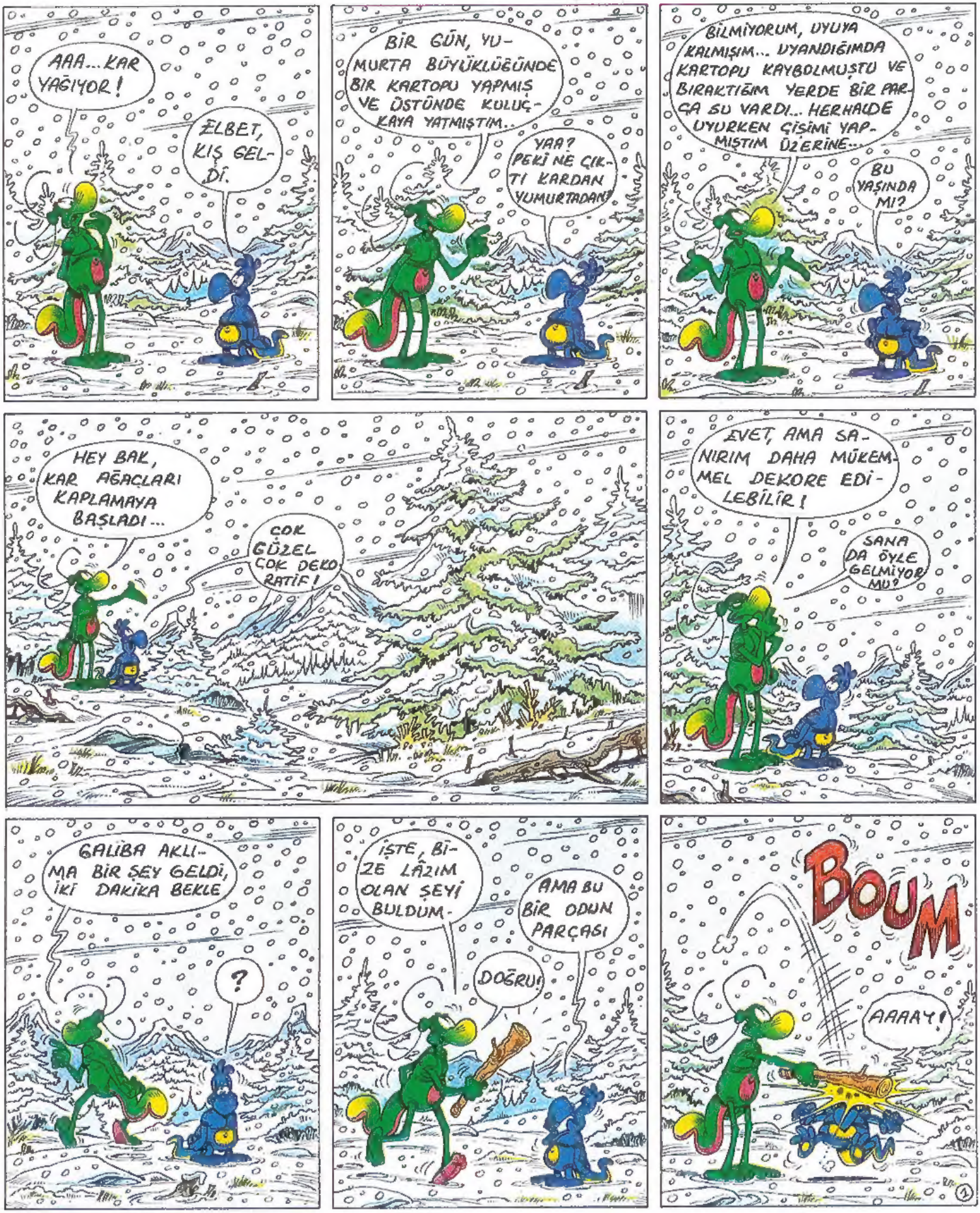

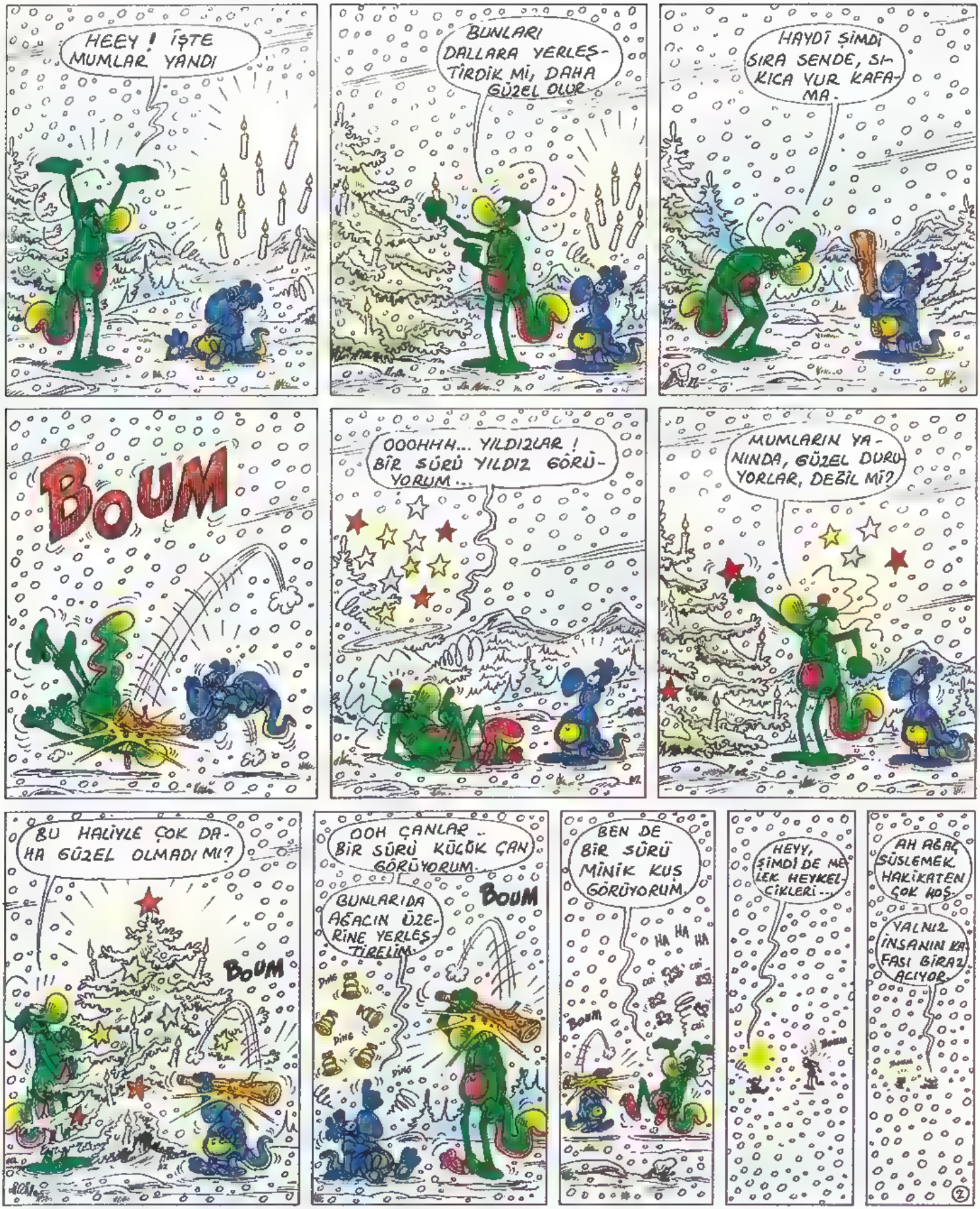
HEEY ! İŞTE MUMLAR YANDI
BUNLARI DALLARA YERLEŞTİRDİK Mİ, DAHA GÜZEL OLUR
HAYDİ ŞİMDİ SIRA SENDE, SIKICA YUR KAFAMA.
BOUM
OOOHHH... YILDIZLAR ! BİR SÜRÜ YILDIZ GÖRÜYORUM...
MUMLARIN YANINDA, GÜZEL DURUYORLAR, DEĞİL Mİ?
BU HALİYLE ÇOK DAHA GÜZEL OLMADI MI?
BOUM
OOH ÇANLAR - BİR SÜRÜ KÜÇÜK ÇAN GÖRÜYORUM.
BUNLARIDA AĞACIN ÜZERİNE YERLEŞTİRELİM.
BOUM
DING
DING
DING
BEN DE BİR SÜRÜ MİNİK KUŞ GÖRÜYORUM.
HA HA HA
BOUM
HEYY, ŞİMDİ DE MELEK HEYKELCİKLERİ...
AH AĞAÇ SÜSLEMEK HAKİKATEN ÇOK HOŞ.
YALNIZ İNSANIN KAFASI BİRAZ AÇIYOR.
2

AVRUPA BİZİZ

YUNANİSTAN

Çev: Nil KOÇTÜRK

Benim ülkem aslında bir yarım ada ve bir sürü adacıklardan oluşmaktadır. Bu ada yığınlarının sayısı nerdeyse 1500'ü geçmektedir. Ama sadece bir kısmında yaşayanlar vardır, diğerleri daha yabani bir ortam içindedirler. Oralara sadece denize girmek ve piknik yapmak için gideriz. Eski zamanlarda Yunanistan'da, Zeus, Afrodit, Ernes, ve Adone'nin Olimpo tepeleri üzerinde yaşadıkları zannediliyordu, bugün oralarda kayak yapmaya gidilir.

Her Yunanlı denizi sever, aynı zamanda macerayıda. Bu da bu kadar denizle içiçe yaşayan ve bu kadar adaya sahip olan bizler için çok doğaldır. Ben ilerde hayalimde olan 10 meslekten birini seçmek istiyorum. İşte bunlardan bir tanesi, en sevdiğim şey olan deniz kaptanlığıdır. Bir diğeri ise henüz keşfedilmemiş birçok tarihi yere sahip olan ülkemde, buraları bulabilmek için arkeolog olmak. Bizim ülkemizin tarihi, Amerika gibi yüzyıllık geçmişe sahip değildir, medeniyetin beşiği olan bu ülkenin bin yıllık bir tarihi yapısı vardır. İşte her Yunanlınında arkasında keşfedeceği daha pek çok şey vardır. İşte bu yüzden deniz veya toprak, dalgalar veya kazılar, arkeolog veya denizci olmak ne farkeder ki?

Ben Alex, 11 yaşındayım. Milos kentinde yaşıyorum. Benim babam bir mimar. Kuzeyden gelen, turistlere Akdeniz güneşini tanıtmak için turistik tatil köyleri yapıyor. Babam bana her zaman der ki, "Yabancı dil öğren, çünkü Latince dünya üzerinde çok az insanın konuştuğu bir dildir." Bende bu yüzden okulda İngilizce öğreniyorum, evde fransızca, çok az türkçe konuşuyorum ve şimdi şu aralar italyanca öğrenmeye başladım. Çünkü mektuplaştığım, İtalyan kız arkadaşım Milano'dan yaz tatilini geçirmek için bizim yanımıza geldi. Marilena sanıyorum ki bu yazda bize gelecek. Ve sahilde düzenlenen festivalde ikimiz Yunanlıların çok iyi bildiği bir dansı oynayacağız; çünkü geçen sene Marilena bu dansı çok iyi bir şekilde öğrendi. Birde biliyor musunuz? Benim gönlümde yatan esas aslan ne? Ben Aris Selanik basket takımında oynayan Gallis adlı bir basketbolcuyu çok beğeniyorum ve onun gibi büyük , süper megafenomen bir basketçi olmak istiyorum.

• Bizim adalarımız diğer ülkelerde olduğu gibi kara ile bitişik değildir Ülkenin başlıca kısmını oluşturular. Bu resimde gördüğünüz de Santorino adası, Ege Denizi'ndeki küçük volkanik adacıkların içinde en büyük olanıdır. Ne kadar insan yaşadığını biliyor musunuz? Hemen hemen neredeyse 7 milyondan fazla.

• Yukarıdaki resim, iyi havalarda denize girmeye gittiğimiz plajın fotoğrafı. Bizim için suyun böyle temiz ve pırıl pırıl olması çok büyük şans.

•Bu küçük adacık Parga Limanının ilerisindedir. Jonio denizi kıyılarında küçük bir sahil kasabasıdır.

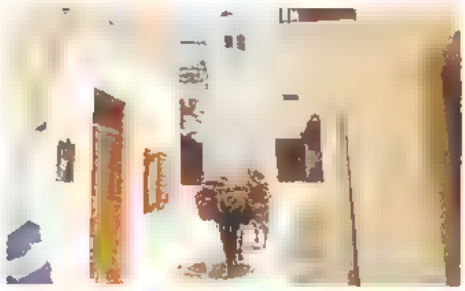

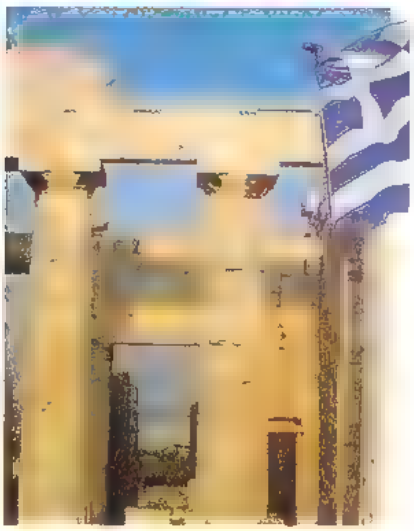

• Bu resimde gördüğünüz kolonlar Olimpia tapınağına aittir. Eski zamanda burda yarışlar düzenlenirdi.

• Bizim kiliselerimizde aynı bu fotoğraflarda gördüğünüz gibi pek çok resimler bulunmaktadır. Bu çanı çalan adamı (veya papazı) biz Pope diye çağırırız.

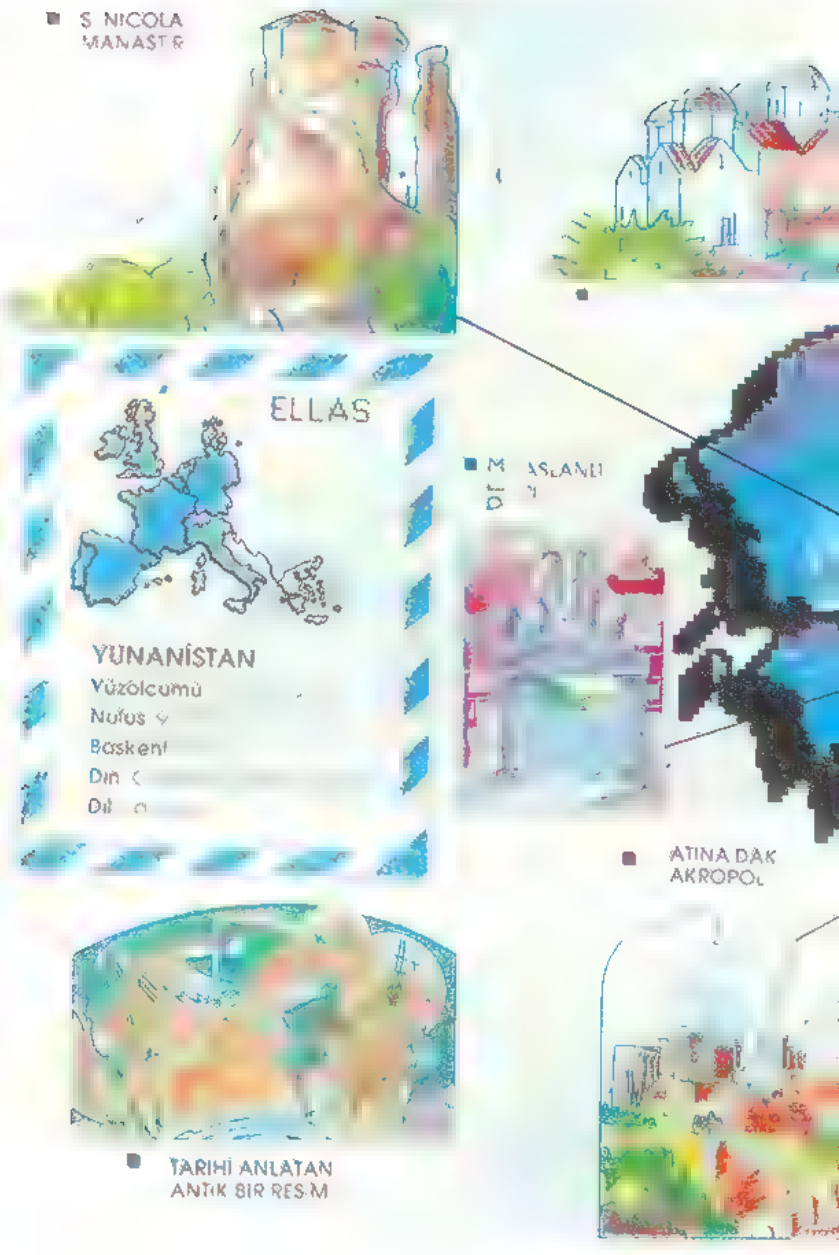

BAYRAĞIMIZ

Yunan bayrağı 9 mavi çizgi ve köşesinde beyaz bir haç deseninden oluşur ki bu 1921'deki devrimde Türk'lerin ülkeyi işgal ettikleri sırada bestelenen milli marşı anlatır.

• Yunan parası Drahmi veya Drahoma'dır. Resimde bugün ve eski çağlarda kulanılan iki ayrı Drahmi'nin fotoğraflarını görüyorsunuz.

Bizim tarihimizin hikayesi İsa'dan 2 bin sene öncesinden başlar. Bu sadece bizim tarihimiz değildir, aynı zamanda tüm batının asıl medeniyet beşiğidir.

Mitolojinin anlattığına göre diğerlerinin babası olan Zeus, zekası sayesinde Atina'ya çıkmayı başarmıştı.

Diğer önemli düşünceler doğuyordu. Geometri, güzellik, filozofi, demokrasi.

Bu Alexandr Mayn, Hindistan kapılarına kadar dayanmış ilk büyük hükümdardır.

Daha sonra Romalılar gelmişti. Sonraları ise Bizanslılar, Normanlar ve Türkler. Kısaca çok uzun süreler Yunanistan özgürlüğüne kavuşamamıştır.

Wisse zeka konusunda tanınan bir dehaydı, bir kahramandı. Homeron ise eski çağda yaşamış ünlü bir şairdir.

Sadece 1821'de Yunanistan bağımsızlığını elde edebildi. Bununla birlikte bu ülke pek çok şeyi herkese öğretti. Sporculuğu bile. Olimpiyatları bizim icat ettiğimizi biliyor muydunuz?

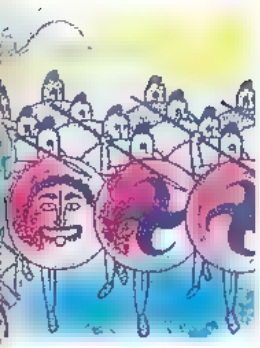

DOMATESİN SALÇASININ ESRARI

Hazırlayan : Aslı NİYAZİOĞLU

Salçanın buzlukta ne işi var? Anlayamadığım pek çok şey var ama hiçbiri bu soru kadar dolu dolu değil. Sadece plastik kaplarla buz küplerinin oturduğu bir buzluk düşünün. Kendi halında tutucu bir yer. Hep birlikte, sesiz sessiz duruyorlar. Sonra bir gün, birdenbire domates salçası çıkıveriyor ortaya. Cart renklerin avaz avaz bağırdığı bir konserve kutusu içinde. Kımıldamadan duramayan, bir türlü ustlandırılamayanlardan. Buzluğun düzenini bozduğu gibi benim de aklımı karıştırdı. Bunu buraya kim koymuştu. Pek inanmasam da "yanlışlıkla geldi" dedim kendi kendime. Onu alıp, buzdolabında yumurtalarla hardallar arasında bir yere koydum. Yeniden buzluğu açana kadar da unuttum.

Yeniden buzluğu açınca ne mi oldu? Yine karşıma çıktı. Bu sefer kahkahalarla guluyordu. Buzluğun kapısını yüzüne kapattım. Koşa koşa gittim, evdeki herkesi sorguladım. Kimse salça konservesini buzluğa koymamıştı. Hem neden konsun ki?

Merkezı bizim buzluk olan bir buyüden şüphelenmeye başlamıştım. Tek başıma anlayamayacağım kadar da karışıktı. Babaannemin yardımına danışmaya karar verdim. Domateslerden anlardı. Arka balkonunda çeşit çeşit sebze yitişirdi. Hem bir zamanlar büyücülük de yapmışmış. Hala, arada sırada , birkaç eski formülü uyguladığına inanırım. Evine gittiğimde yine mutfaktaydı. Fokurdayan, pembe köpükler ve hoş kokular çıkartan bir kazana doğru eğilmişti. İki yanağımdan sımsıcak öpüldükten sonra kurabiye dağlarının arkasına bırakıldım. Eskiden güçlü bir büyücü müydü bilmiyorum ama en tatlılarından olduğu kesin Hem de en anlayışlılarından

—Herşey yolunda mı? diye sordu kazanın dibinden . Benim babaannem böyledir işte. İçimizi okur. Siz daha ağzınızı açmadan herşeyin farkına varır. Yine de usul yerine varsın diye kısaca domates salçası ozetledim. Birşey demedi. Tüm mutfak; küçuk masa, bıçaklar ve takvım susuverdi. Sessizce bekledik. Babaannem düşünüyordu herhalde. Şeytan salçanın sonu gelmişti. Ama babaannem tuhaf birşey yaptı. Sessizliği bir çaydanlıkla bozdu. Onu bana uzatırken, sebzelerini sulayarak kendisine yardım edip edemeyeceğimi sordu. Acaba ipucu mu vermişti bana, yoksa sorunumu duymamış mıydı? Ne yapayım balkona çıktım.

Karmakarışık, çeşit çeşit yaprağın arasında yolumu bulmaya çalıştım. Zaten daracık bir yerdi. Çaydanlığımda kuçük saksılara ulaşmak çok zordu. Her seferinde hedefe ulaşamıyordum, bazen yerler ıslanıyordu

— Dikkatli ol, dedi yaşlı bir ses. Yanlışlıkla Bay Kertenkele'yi ıslattığımı fark ettim. Siyah melon şapkasının yanlarından sular süzülüyordu. Özür dilerimler içinde onu güneşli bir yere kaldırdım. Kurumaya bıraktım. O ise:

— Domatesleri sulamak kolay iş değildir, diye söyleniyordu. Dikkatli olmak gerek.

Umutsuzca iç çektim.

—Bu domatesleri hiç anlayamıyorum, dedim. Devamlı başıma iş açıyorlar.

Bay Kertenkele'nin öfkesi uçup geçti. Gülümsedi. Bana onların sulu ve kaypak şeyler olduklarını ama kolayca da baş edilebileceklerini anlattı. Üzerinde durduğu kitap bu konuda her derde devaymış. Hayretle onu yerleştirdiğim şeyin kalın ve ciltli bir yemek kitabı olduğunu farkettim. Adı "1001 Domates Hariası"ydı. Uçuneu baskıya "Domates Tatlıları özel eki" de ilave edilmişti. Heyecanla yerimden fırladım. Bay Kertenkele gülümsedi. Artık şapkası kurumuştu herhalde. Bir de ani hareketlerimi hep komik bulurdu. Ama bu sefer, çabucak kendisini toparladı.

— Yalnız, dedi. Dikkat etmen gereken bir şey var. Bu kitabı evine götürürken dikkat et. Domateslerin düşmanlarına karşı ne yapacakları belli olmaz. Çimlere basmamalısın.

Peki peki diyerek, alelacele çıktım. Ama içimden "Aman Bay Kertenkele bu şehirde çimi nereden bulup basacağım" demedim değil. Yolların tamamının asfalt veya taş olduğuna o kadar inanıyordum ki yerlere bakmadım bile. Tabi olan oldu. Önce ayaklarım ağırlaşmaya başladı. Yürümem zorlaştı. Sonra parmaklarımın toprağın derinliklerine doğru çekildiğini hissettim. Aşağı bakınca ne göreyim? Ayaklarım kök oluyor. Bacaklarım da yeşermeye başlamıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kalın bir sap ve köklerle oracıkta kaldım. İlerleyemedim. Bu arada kollarım dallanıp budaklanmaya başladı. Yaprakların arasından, minik domatesler (parmaklarım) gözüküyordu. İrice bir domates fidesine dönüşmüştüm. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Yardım isteyen gözlerle (ya da yapraklarla mı demeli?) çevreme bakındım. İnsanlar beni fark etmeden geçip gidiyorlardı. Konuşamıyordum, bağıramıyordum.

Bu durumda saatlerce kaldım. Kızgın öğle güneşi domateslerimi olgunlaştırdı. Köklerim toprağın içinde yayılarak kendilerini akşamüstü içeceğine hazırladılar. Boyun eğmiştim. Sonra yokuşun başındaki

o küçük melon şapkayı gördüm. Sevgili Bay Kertenkele! Beni kurtarmaya geliyordu. Herşey yoluna girecekti.

Bay Kertenkele'nin ifadesi ciddiydi. Üzerime baharata benzeyen tozlar serpti, yarım limon sıktı. Bu sırada da Domdomdomdim türünden birşeyler fısıldıyordu. Yavaşça gozlerime, ellerime, ayaklarıma kavuştum.

—Tam zamanında yetiştim, dedi Yoksa babaannene torununun artık bir domates fidesi olduğunu anlatmak gerekecekti. Guneş batmadan önce seni bulmasaydım...

Suçlu suçlu teşekkür ettim. Benimle evime kadar geldi. Gözlerimi yoldan ayıramadığımı söylememe gerek var mı? Sokak kapısından içeri girer girmezse savaş çığlıklarıyla parladı gözlerim.

Artık domates Salçasının son anlarıydı. Pilav, kızarmış sosisler, zeytinyağlılar, etli dolmalar... Neyin malzemesini bulursam yemek yapıyordum,içine de bol bol salça Fransız usulü domatesli krep, domates çorbası, fırında domates .. Net 850 gram salça ne kadardır bilir misiniz? Kullan kullan bitmiyordu. Domatesli revani, çikolatalı domates kremi.. Ve tabii ki bol bol domates suyu. O gece yemekleri yapmayı bıtırdim. Gün doğmadan da konserve kutusunu uzaklarda bir yere gömdum, Bay Kertenkele'nin dedığı şekılde.

Boylece Domates buyüsü sona erdı. Nedenını, niçinini anlamış değilim ama artık bununla nasıl baş edebileceğimi biliyordum. Domatesleri alt ettim, yıllarca domatesli yemek yemek gerekse bile

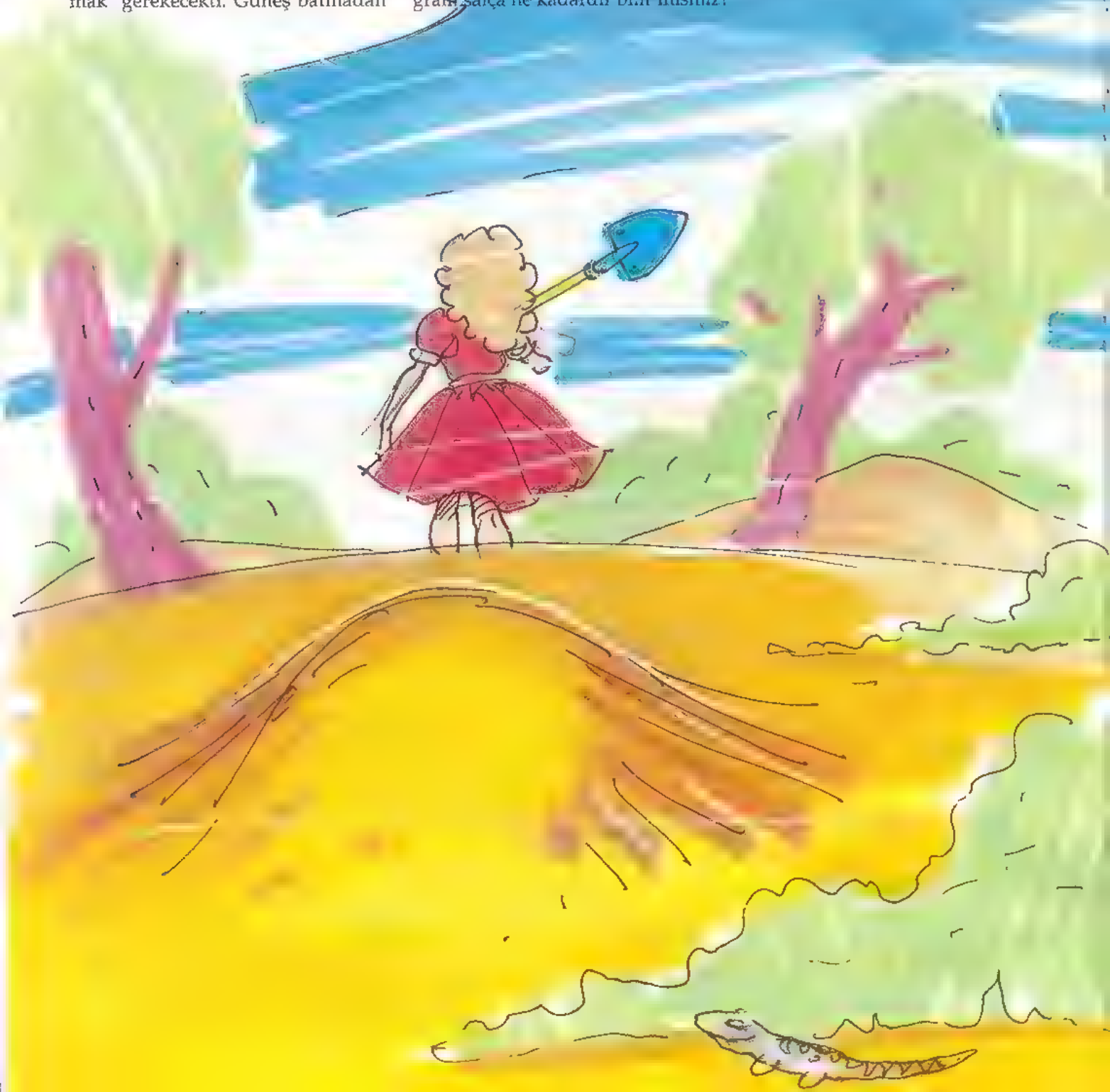

ZZZ
Z

KOLEKSİYON VİRÜSÜ

Hazırlayan: Enver Demircigil

AEROFİLATELİ ve ASTROFİLATELİ

Tarih bilgimizi şöyle bir yoklayalım, yıllar yılı insanlar mektupları birbirlerine nasıl ulaştırmışlar?

İlk zamanlar at sırtında yolculuk yapan ulaklar bu işi görmüş. Sonraları posta trafiği arttıkça iş "posta arabaları"na düşmüş. O yıllarda gemileriyle posta maddeleri taşıyan bazı firmalar da bu kervana katılmışlar. Ama gelin görün ki insanlar birbirlerine yazılı haberlerini ulaştırmada istedikleri hızı bir türlü sağlayamamışlar. Ta ki 1900'lerin hemen başında Amerikalı Wright Kardeşlerin uçağı icat etmelerine kadar.

Gerçi daha önceleri bazı mektuplar uçarak adreslerine ulaşmış. Kimi zaman bir güvercinin ayaklarına bağlıyken, Kimi zaman da bir sıcak hava balonunun sepetinde. Fakat bunlar ne okyanusları aşabilmiş ne de kıtaları birbirine bağlamış.

Uçak hava taşımacılığında kullandıktan hemen sonra posta maddelerini taşımakta da kullanılmış. İlk zamanlar uçakla adresine ulaşan mektuplar, karadan ulaşanlara göre daha fazla para ödenerek postalanıyormuş. Bunun için de özel uçak pulları yeni tarifelerde kullanılmak üzere basılmış. Yine hazırlanan uçak etiketleri havayolu ile gönderilen mektupların üzerine yapıştırılmaya başlanmış. Bu mektupların zarfları uçak postası olduğunu belli eden damgalar ve kaşelerle damgalanmış.

Yıllar geçtikçe yeryüzünde pekçok şehir hava köprüsüyle birbirine bağlanmaya başlamış. Yani yeni konulan karşılıklı uçak seferleriyle insanlar ve posta maddeleri aktarma yapmaksızın, direk bir şehirden ötekine ulaşmış. Bunun üzerine posta idareleri bu yeni uçak seferlerinin başlaması anısına özel zarflar hazırlayarak bunları "ilk uçuş" damgaları ile damgalanmışlar. Öyle ki bu zarflar bir şehirden ötekine ilk uçan zarflar olarak değer kazanıyor ve ilgi görüyor. Zarfların arkalarına gittiği şehrin varış damgası vuruluyor. Bu damga ise o zarfın gerçekten de ilk kez kullanılan hava köprüsünde yolculuk ettiğini kanıtlıyor.

Günümüzde uzak noktalar arası postalanan mektupların hemen hepsi uçak ile adresine ulaşıyor. Bu yüzden uçak pulları bu tür mektuplarda kullanılmak üzere pek basılmıyor. Fakat üzerinde uçak resmi bulunan pullar basıldıkça son derece büyük ilgi

UÇAK VE UZAY PULLARI KOLEKSİYONCULUĞU

görüyorlar. Uçak pullarını toplayarak filateli ve havacılık bilginizi geliştirebilir merakınızı giderebilirsiniz.

İstanbul-Madrid şehirleri arasında yapılan ilk uçuşun anısına hazırlanan zarf 16.11.1984 tarihinde yapılan seferde ilk uçan zarflardan birisi ve arka yüzünde Madrid Havaalanı damgası var. (1)

Zeplin seferiyle uçmuş zarflar koleksiyoncuların son derece yoğun ilgisini çeken filatelik dökümanlar. İstanbul'dan önce Berlin'e, oradan da Brezilya'nın Pernambuco kentine uçmuş. Yıl 1933. Zeplin uçuşlarında kullanılan damgalar şekilleri ve motifleriyle gerçekten de çok ilgi çekici. (2)

Uçak pullarından ayrı bir dal ise "Uzay Pulları Koleksiyonculuğu". Bu konudaki pullar 1960'ların sonunda uzay araştırmaları yapan ülkelerce çıkarılmaya başlandı. (3)

Uçakları ve havacılığı tanıtan pullarla, uçak modelleri tanıyıp özelliklerini öğrenmek son derece eylendirici. İtalya'nın çıkardığı blokta hava taşıtlarının motorları bile pullara yansıtılmış. (4)

Uçak postasında kullanılan eski pulların üzerinde sadece resimleri değil manzara ve kuş motifleri de kullanılmış. Bu pullar genelde yurt dışına gönderilen zarflara yapıştırıldığından iyi bir tanıtım fırsatı olarak düşünülmüş. (5)

Çeşitli Uçak etiketleri. (6)

1.

Avec dirigeable „Graf Zeppelin"
UÇAK İLE
Galata
(İSTANBUL)
R
№ 521
T
Prof. Inglez
113 rue Raymundo Gonçalves 2a
Recife - Pernambuco

2.

ČESKOSLOVENSKO 60h

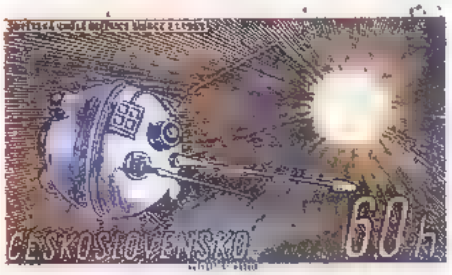
ČESKOSLOVENSKO 60h

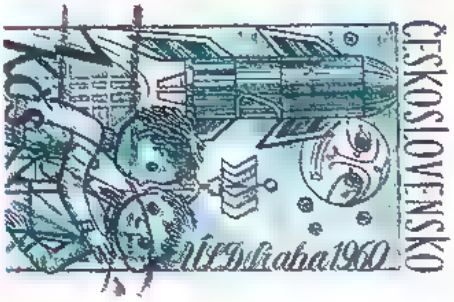
ČESKOSLOVENSKO
ÚSD Praha 1960

3.

ITALIA
300
AERITALIA MRCA
SIA 260 TURBO
300
ITALIA
PIAGGIO 166 DL3 TURBO
300
ITALIA
NARDI NH 500
300
ITALIA

4.

1
MAGYAR POSTA
5
MAGYAR POSTA
10
MAGYAR POSTA
20
MAGYAR POSTA

6.

AERO-
FILA
Par avion
2
BY AIR MAIL
PAR AVION

195
UÇAK
TÜRKİYE

5.

UÇAK
105
TÜRKİYE

UÇSUZ BUCAKSIZ DÜNYAYI KEŞFE ÇIKIYORUM... HİÇ BİR DİNOZORUN ÖN AYAKLARININ DEĞMEDİĞİ UZAK DİYARLARA GİDECEĞİM!
AMA ORADA NE VAR ÖYLE? YOKSA... YOKSA...
BİR ŞELÂLE! AAAAAHH!
UUFF! UCUZ KURTULDUM!!!
AMA BU BENİ YOLUMDAN ALIKOYAMAZ. GERÇEK BİR KAŞİF BÖYLE TEHLİKELERE KULAK ASMAZ. HAYDİ YOLA KOYULALIM!
UÇSUZ BUCAKSIZ DÜNYAYI KEŞFE ÇIKIYORUM... HİÇ BİR DİNOZORUN ÖN AYAKLARININ DEĞMEDİĞİ UZAK DİYARLARA GİDECEĞİM!
AMA ORADA NE VAR ÖYLE? YOKSA... YOKSA...
BİR ŞELÂLE AAAAAHH!
UFFF UCUZ KURTULDUM!!
1

Nabukodinozor

PAZAR GÜNÜ DEDEMLE TARİH YAPTIK

Hazırlayan: Aslı NİYAZİOĞLU

Lugalzaggisi, 1453, 1789, Constantinople, yazının bulunması, Malazgirt Savaşı, Cilalıtaş devri, Fatih, Divan-ı Hümayun... Bir ders kitabını açar açmaz böyle uzun isim ve zaman listelerinin saldırısına uğrayıverirsiniz. Listeler kendilerinden çok emin, çevrelerini küçümser ifadelerle gruplara ayrılırlar. Doğru şekillerde birleştiklerinde cümleler oluştururlar. "Fatih Sultan Mehmet 1453'te İstanbul'u fethetti" gibi. Şimdi bu cümleleri ezberleyelim ki tarihi öğrenelim.

Peki ama başka bir cümle çıkarsa karşımıza? Ya "Lugalzaggisi, 1453'te Malazgirt ovasındaki bir piknikte yazıyı buldu" dersek? Neden olmasın?

Bir dakika! diyen sesleri duyar gibi oluyorum. Zeki okurlarım hemen bana, Lugalzaggisi'nın on beşinci yüzyıldan çok daha önceleri yaşamış olduğunu, ama o zamanlar bile yazının kullanıldığını, zaten Lugalzaggisi adını da bu yazılı kaynaklardan öğrendiğimizi söyleyeceklerdir. Malazgirt ovasındaki pikniğin bir sır olarak kalacağı da eklenecek. Çünkü kaynaklarımız böyle şeylerden bahsetmiyor.

Oysa 1453 yılından, fetihten, Fatih'ten bahseden tonlarca kaynak vardır herhalde. O zamanlar yazılmış olanlardan günümüze ulaşabilenler çevriliyor, inceleniyor, ve "Fatih 1453'te İstanbul'u aldı" diyoruz. Cümlelerimizin keyfi kaçtı. Çünkü onların tek başlarına dikilemeyeceklerini örnekledik. Hoşlarına gitmese de kaynaklara bağımlılar. Tüm dünyaya ve uzaya egemen değiller. (Bu son sözümden sonra cümlelerden biri kendisini tutamayıp ağlamaya başladı. Ama gözümü kırpmadan devam ediyorum. Yazılılarda onlar da bana az çektirmemişlerdi.) Kaynaklardan çıktıklarına göre, bu kaynakları değişik şekillerde kullanarak ya da yeni kaynaklar bularak farklı cümleler üretebiliriz. Eğer Lugalzaggisi örneğinde düştüğümüz hatalardan kaçınırsak mantıklı cümleler olabilirler. Ve bir de bakarsınız tarih yapıyorsunuz!

Ders kitaplarındaki cümleler hıçkırıklar içindeler. Onların önemlerini ayaklar altına alıyormuşum. Önem dediler de aklıma geldi. Neye, kime göre önemli? 29 Mayıs 1453'te olan binlerce şey içinden (bir kapının gıcırdaması, yeni bir yol inşaatı, evli bir çiftin kavgası) İstanbul'un fethini seçtik. Kaynaklarımız biz onları seçtiğimiz, kullandığımız ve hatırladığımız için önem kazanıyorlar. Krallar ve savaşlarla ilgilendiğimizde tarihimiz bunlarla doluyor. O zaman yaşamış sıradan bir insandan çok daha iyi biliyoruz o savaşı. Tarihi bizim yaptığımızı hatırlayalım. Geçmişimizi istediğimiz şekilde görüp yorumlayabileceğimizi.

Diyelim ki tarihle ilgili tüm cümleler ve tarihçiler yok oldu. (İntikam!) Siz tek tarihçisiniz. Şimdi, hoşunuza giden herhangi bir konuyu kaynaklara dayanarak istediğiniz gibi açıklayın. Tarih yapmış olacaksınız. Başlangıç olarak gerekenlerse sadece bir dede (veya babaanne) ve bir pazar günü.

TARİHÇİNİN MUTFAĞINDAN

İlk önce konunuzu belirleyin.

Büyüklerin anlata anlata bitiremediği hikâyelerden, albümde gördüğünüz fotoğraflardan veya dolaplara kaldırılmış eşyalardan ilginizi çeken birşeyler vardır herhalde. Ben hep mutfakları merak etmişimdir. Tencere ve tavaların evrimini incelemeye karar verdim. Çatal ve bıçak veya bardakların ayartıcılığına rağmen dağılmamak için konumu kısıtlı tutmaya çalıştım. (Size de tavsiye ederim. Yoksa kaybolup gidiyorsunuz.) Tencere ve tavaların yerlerini, kullanım amaçlarını tesbit ettikten sonra şemalar yaptım, kendi kendime bazı sorular hazırladım. Hiç hazırlanmadan "haydi anlat dede" demek yerine dedemin karşısına bazı sorularla çıktım. Ayrıca mutfağı kullanış şekillerini gözlemledim. Dedem, anneannemin düzenlemiş olduğu mutfağı kendisine göre uyarlamıştı. Mesela tavalardan birine "kavurmalık" adını vermiş, onu kuruyemişlerine adamıştı. Her halde anneannemin zamanında tavanın görevi başkaydı. Buluşlarımı ve kanıtlarımı not ettim. Benzer tava ve tencere modellerine rağmen her mutfağın kendine özgü şekillerini ve buna yol açan sebepleri arıyordum.

Dedemin mutfağından yavaş yavaş öteki mutfaklara kaydım. Sorularımı cevaplayan insanlar arttı. Yeni sorular çıktı. Bu arada kaynaklarımı da geliştiriyordum. Eski resimli Hayat mecmualarındaki reklamları inceledim. Hikâyelerde ve romanlarda mutfak nasıl anlatılıyor diye baktım. Gözümün önünde geçmişin bir parçası benim kurduğum şekilde belirmeye başlamıştı. Tek bir cümlenin yargısını ve kesinliğini taşımıyordu belki ama bir pargraf oldu diyebiliriz.

Adım adım tarih yapmak:

İlginizi çeken, ulaşabileceğiniz, geniş olmayan bir konu seçin. İşte bazı öneriler.

Aile ağacı hazırlamak. Ailenizin evcil hayvanlarla ilişkilerini saptamak (Kedi beslemenize asla izin vermeyen anneannenizin belki eskiden bir kedisi vardı!) Babanızın karnelerini gün ışığına çıkartmak. Eski bir evde oturuyorsanız, oda ve koridorlarınızı yeni bir evinkiyle karşılaştırmak. Bu değişiklikler neden acaba? Düğün fotoğraflarını incelemek. Dedenizden dinlediğiniz Kurtuluş Savaşı hikâyelerini, cumhuriyetin ilk günlerini ders kitaplarındakilerle karşılaştırmak. Konunuzda belli noktalara ağırlık verin, onları hedefleyen sorular hazırlayın. Elinizdeki kaynaklara (insanlara, tencerelere, evlere, giysilere, fotoğraflara) bu soruları sorun. Öğrendiklerinizi derleyin toparlayın. Araştırmanızın en başından beri herşeyi yazıp çizdiğiniz defteri gözden geçirin. Buluntuları kaynaklarla destekleyerek yazın. Belli fikirler oluşturun.

TiMoTi

ÖYKÜ

BAHTİYAR PRENS

Yazan: O. WILDE Resimleyen: Emine BORA

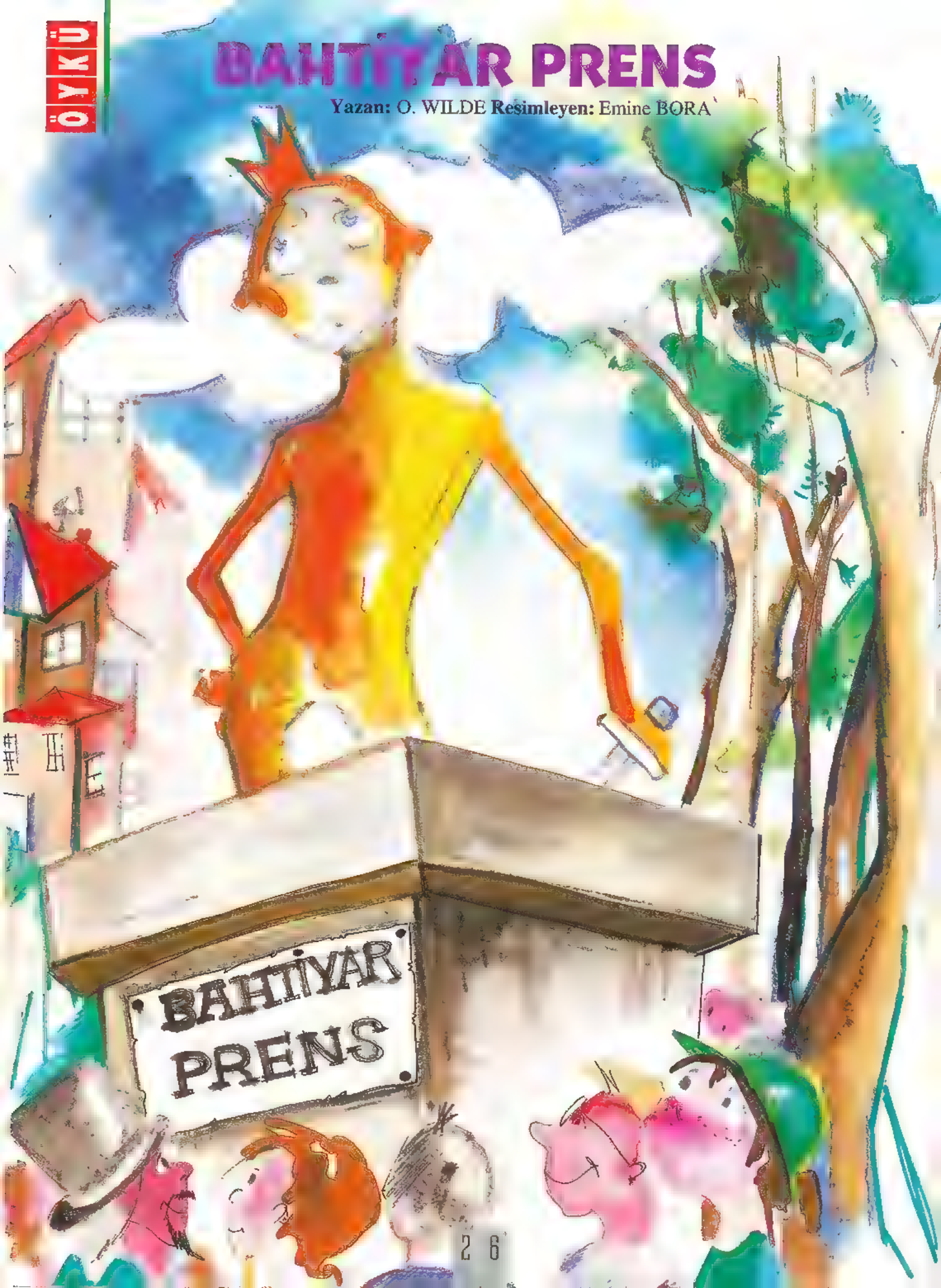

Şehrin yukarısında yüksek bir sütun üstünde Bahtiyar Prensin heykeli duruyordu. Baştan başa ince, has altın varaklarla kaplıydı; göz yerine iki parlak gök yakutu vardı, kılıcının kabzasında da kocaman bir al yakut parlıyordu.

Bir gece küçük bir kırlangıç şehre doğru çıkageldi. Arkadaşları bir buçuk ay önce Mısır'a gitmişler, fakat bu geri kalmıştı. Çünkü en güzel saza gönül vermişti.Ona ta ilkbaharın başında ırı sarı bir kelebeğin peşisıra nehirden aşağı doğru uçarken rastlamış, sazın narin beline o kadar vurulmuştu ki konuşmak için önünde durdu.

Sonuca bir an önce varmaktan hoşlanan kırlangıç "Sizi seveyim mi?" dedi. Saz da yerlere kadar eğildi. Bunun üzerine kırlangıç kanatlarını suya değdire değdire gümüş halkalar çizerek etrafında döndü. Bu onun yanıp yakılmasıydı ve bütün yaz boyunca sürdü.

Öteki kırlangıçlar güz vakti gelince uçup gitti. Onlar gittikten sonra kırlangıç pek yalnız kaldı ve sevgilisinden bıkmaya başladı. "Hiç lâkırdı etmiyor" dedi, "korkarım hoppalığı da var, çünkü hep rüzgârla cilveleşiyor." Rüzgârın her esişinde saz mutlaka en zarif iltifatlarını yağdırırdı. "Evine bu kadar bağlı olmasını kabul ederim" diye devam etti kırlangıç, "lakin ben seyahate bayılırım. Nihayet ona, "Benimle beraber geliyor musun?" dedi, saz başını kaldırdı. Evine bağlıydı.

Kırlangıç "Sen benim vaktimi boş yere geçirdin. Ben uzaklara gidiyorum, Allaha ısmarladık" dedi.

Bütün gün uçtu, gece vakti şehre vardı, "Acaba nereye insem? İnşallah şehir benim için hazırlıkta bulunmuştur" dedi. Sonra yüksek sütunun üstünde heykeli gördü.

"Burada kalırım. Bol havalı mükemmel bir yer" diye Bahtiyar Prensin tam ayakları arasına kondu.

Etrafına bakıp uyumaya hazırlanırken kendi kendine yavaşça,"Yatak odam altından" dedi; fakat tam başını kanadının altına koyarken üstüne iri bir su damlası düştü. "Ne tuhaf şey, gökte bir tek bulut yok, yıldızlar parıl parıl parlıyor, yine de yağmur yağıyor. Derken bir damla daha düştü."Yağmurdan koruyamıyacak olduktan sonra heykelin ne lüzumu var? İyi bir baca külahı bulmalı" diye uçmaya davrandı.

Fakat daha kanatlarını açmadan üçüncü bir damla düştü. Başını kaldırıp bakınca ne görsün? Bahtiyar Prensin gözleri yaş içindeydi, altın yanaklarından da gözyaşları akıp duruyordu. Yüzü ay ışığında o kadar güzeldi ki küçük kırlangıcın yüreği sızladı.

— Kimsiniz? dedi kırlangıç.

— Ben Bahtiyar Prensim.

— Öyleyse niye ağlıyorsunuz?

— Ben sağken, gözyaşı nedir bilmezdim, çünkü kapısından kederin girmediği Sans-Souci sarayında otururdum. Gündüzün bahçede arkadaşlarımla oynar, akşamları da büyük salonda dansın başına geçerdim. Etrafımdaki herşey o kadar güzeldi ki... Bana Bahtiyar Prens derlerdi, doğrusu bahtıyardım da, eğer eğlence saadetse. İşte böyle yaşadım, böyle öldüm. Artık ölüyüm diye beldemin bütün çirkinliğini, olanca sefaletini görüyorum. Kalbim kur-

şun olduğu halde elimden ağlamaktan başka birşey gelmiyor."

Heykel alçak ahenklı bır sesle, "Uzakta," dedi, "küçük bir sokakta yıkık dökük bir ev var. Pencerelerinden biri açık, içinde de masa başına oturmuş bir kadın görüyorum. Yüzü zayıf ve yıpranmış. İğne dürtüşlemekten delik deşik; kızarmış, sert elleri var, kadın çünkü terzi. Kraliçenin kızlarından en güzeli için saray balosunda giyilmek üzere çarkıfelek çiçekleri işlenmiş bir kıyafet hazırlıyor. Odanın köşesinde bir yatakta küçük oğlu hasta yatıyor. Ateşi var. Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç. Kılıcımın kabzasındaki yakutu çıkarıp onlara götüremez misin?"

Kırlangıç önce kabul etmedi. Ama Bahtiyar Prensin ısrarına dayanamayıp bir gece için ona yardım etmeye karar verdi.

Kırlangıç prensin kılıcından kocaman yakutu aldı ve şehrin çatıları üzerinden karanlığa daldı. Nihayet yıkık dökük eve varıp içeri baktı. Çocuk yatağında ateş içinde çırpınıyor, annesi de uyukluyordu. Bir sıçrayışta içeri girip kocaman yakutu masanın üstüne kadının yüksüğünün yanına bıraktı. Sonra kanatları ile çocuğun alnını yelpazeleye yelpazeleye yatağın etrafında hafif hafif uçtu. Çocuk, "Ne kadar serinledim, galiba iyileşiyorum" diye tatlı bir uykuya daldı.Sonra kırlangıç Prensin yanına dönüp yaptıklarını anlattı. Gün ağarırken nehre inip yıkandı. Ay doğunca Bahtiyar Prensin yanına dondü. "Mısır'da görülecek işiniz var mı? Hemen yola çıkıyorum," diye seslendi. Prens, "Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç, bir gececik daha kalamaz mısın?" Kırlangıç, "Beni Mısır'da bekliyorlar," diye cevap verdi.

Prens, "Kırlangıç, kırlangıç, küçük kırlangıç, uzakta, şehrin ta öbür başında çatı arasında bir genç görüyorum. Üzeri kâğıtlarla örtülü bir masaya abanmış, yanında bardak içinde bir demet solgun menekşe var. Tiyatronun rejisörü için bir oyun bitirmeye uğraşıyor. Fakat artık yazı yazamayacak kadar üşüyor. Ocakta ateş yok. Açlıktan da kuvveti kesilmiş."

Tertemiz yürekli Kırlangıç, "Bir gece daha beklerim. Bir yakut da ona mı götüreyim?" dedi.

Prens, "Yazık, artık yakutum yok. Varım yoğum gozlerim. Gozlerim bin yıl önce Hindistan'dan getirilmiş bulunmaz yakuttandır. Birin çıkartıp ona götür.

Kırlangıç "Prensçiğim, bunu yapamam. diye ağlamaya başladı.

Prens, "Kırlangıç, nasıl emrediyorsam öyle yap" dedi.

Kırlangıç Prens'in gözünü alıp talebenin tavan arasına doğru uçtu. Damda bir delik olduğu için içeri girmesi pek kolaydı. Oradan içeri dalıp odaya girdi. Genç elleriyle yüzünü kapamıştı, kuşun kanat çırpmalarını duymadı. Başını kaldırınca güzel gök yakutu solgun menekşelerin üzerinde buldu.

Ertesi gün kırlangıç limana indi. Ay doğunca Bahtiyar Prensinin yanına döndü:

— Size vedaya geldim.

— Kırlangıç, bir gececik daha kalamaz mısın?" Kırlangıç yine itiraz etti ama sonra dayanamayıp prensin ricasını kabul etti.

Bahtiyar Prens, "Aşağıdaki meydanda, küçük bir kibritçi kız var. Kibritlerini su yoluna düşürdü, hepsi bozuldu. Eve para götürmezse babası dövecek. Kızca-

Kırlangıç, "Yanınızda bir gece daha kalırım ama gözünüzü çıkaramam. Sonra büsbütün kör olursunuz."

Prens, "Kırlangıç, ne diyorsam onu yap."

Kırlangıç Prensin öbür gözünü de alıp aşağı doğru fırladı. Kibritçi kızın yanından süzülüp mücevheri avcunun içine bırakıverdi. Kız, "Ah ne güzel cam parçası !" diye gülerek koşa koşa eve gitti.

Sonra küçük kırlangıç Prensin yanına döndü, "Şimdi kör oldunuz, artık ben hep yanınızda kalacağım."

Zavallı prens: "Hayır küçük kırlangıç, sen Mısır'a gitmelisin"

Kırlangıç, "Hep yanınızda kalacağım," diye Prensin ayağının dibinde uykuya daldı.

Ertesi gün hep Prensin omuzunda oturup ona yabancı yurtlarda gördüklerini anlattı. Prens "Sevgili küçük kırlangıç, bana çok meraklı şeyler söylüyorsun" dedi. "Fakat en meraklı şey insanların ıstırabı. Beldemin üzerinden uç da küçük kırlangıç, bütün gördüklerini bana anlat."

Kırlangıç beldenin üzerinden uçtu, sonra dönüp gördüklerini prense anlattı.

Prens "Üstüm has altınla kaplıdır, yaprak yaprak onu yoksullarıma götür, yaşayanlar hep altının insanı bahtiyar edeceğini düşünürler," dedi

Kırlangıç, Bahtiyar Prens perişan bir hale gelinceye kadar altını yaprak yaprak söktü. Yaprak yaprak fakirlere dağıttı.

Derken kar bastırdı, arkasından da don. Zavallı küçük kırlangıç üşüdükçe üşüdü, fakat Prensi bırakmak istemedi, onu çok seviyordu. Fakat nihayet öleceğini anladı. Prensin omuzuna kadar uçabilecek gücü kalmıştı. Hafifçe, Allahaısmarladık sevgili Prens, deyip ayaklarının dibine düştü. Tam o' anda Bahtiyar Prensin içinde bir şey kırılmış gibi acayip bir çatırtı duyuldu. Kurşun kalp tam ortasından ikiye ayrılmıştı. Bahtiyar Prensin heykelini yıktılar. Sonra fırında erittiler. Döküm yerindeki işçilerin başı, "Ne tuhaf şey! Bu kurşun kalp bir türlü fırında erimiyor; bari bir tarafa atalım" dedi ve içinde ölü kuşun da bulunduğu bir toz yığınının üstüne attı.

Tanrı meleklerden birine, "Bana şehirdeki en iyi iki şeyi bulup getiriniz" dedi, melek de kurşun kalble ölü kuşu götürdü.

Tanrı, "Doğru seçmişsiniz," dedi. "Çünkü cennetimin bahçesinde bu küçük kuş sonsuza dek ötecek ve altın beldemde Bahtiyar Prens beni mutlu edecek.

AYIN TARİHİ'NDEN

Hazırlayan ve Resimleyen: Mümtaz ARIKAN

ESRARLI GEMİ

5 Aralık 1872'de, bir İngiliz ticaret gemisinin mürettebatı, Atlas Okyanusu'nda başıboş seyreden bir yelkenli görmüştü. Dürbünle yaşam belirtisi farkedilmeyince, iki tayfa, kayıkla bu gemiye yanaşarak tekneye tırmanmıştı. Ancak tüm aramalarına karşın kimseyi bulamamışlardı! Amerikan bandıralı "Mary Celeste", Amerika Birleşik Devletleri'nden İtalya'ya 1700 varil alkol taşımaktaydı. Yük olduğu gibi duruyordu. Gemide bir kaza yangını, patlama veya mücadele izi de yoktu. Yönetimsiz kalan Mary Celeste'nin yelkenlerinden başka zarar gören yanı olmamıştı. Sanki, gemideki insanlar iz bırakmadan buharlaşmıştı!

Yapılan bütün ısrarlı araştırmalar sonuç vermeyecekti. Mary Celeste gemisinin esrarı uzun yıllar tartışılacak ama, çözülemeyecekti.

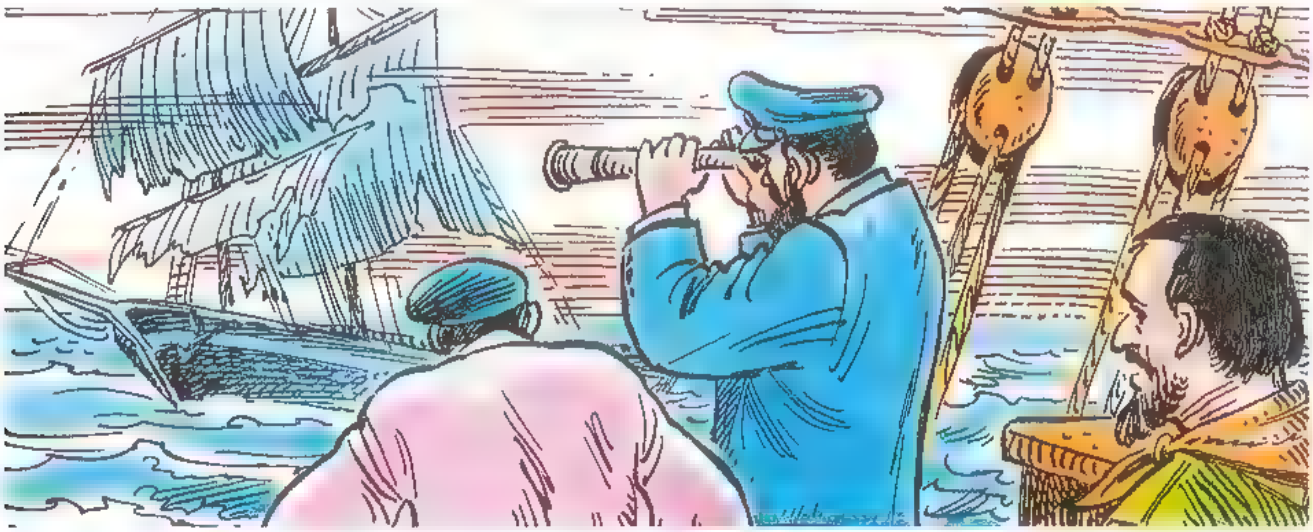

İLK UZUN ÇİZGİ FİLM

21 Aralık 1937'de, seri ve renkli ilk uzun metrajlı çizgi filmin galası yapılmıştı. Amerikalı çizgi film yapımcısı Walt Disney, daha önce 5-6 dakikalık kısa filmleriyle ünlenmişti.

Bu kez, konu olarak "Pamuk Prenses ve Yedi Cüce" masalını almış, 1934'te filmin kişilikleri ve öyküsü üzerinde ciddi senaryo çalışmalarına başlamıştı. Çalışmalar ilerledikçe, gerekli yeni teknikler geliştiriliyor, görüntülere derinlik kazandırmak için uğraşılıyordu. Tamamen elle çizilerek boyanan resimler çok sayıda ressamın emeğiyle ortaya çıkıyordu. Gösterimine 1937 yılı noelinde Hollywood'da başlanan bu çizgi film için, o zamana göre yüksek bir para, 1,5 milyon dolar harcanmış ve büyük ilgi görmüştü. "Pamuk Prenses ve Yedi Cüce" çizgi filmi, 1938'de, yapımcısı Walt Disney'e Oscar armağanı kazandıracaktı.

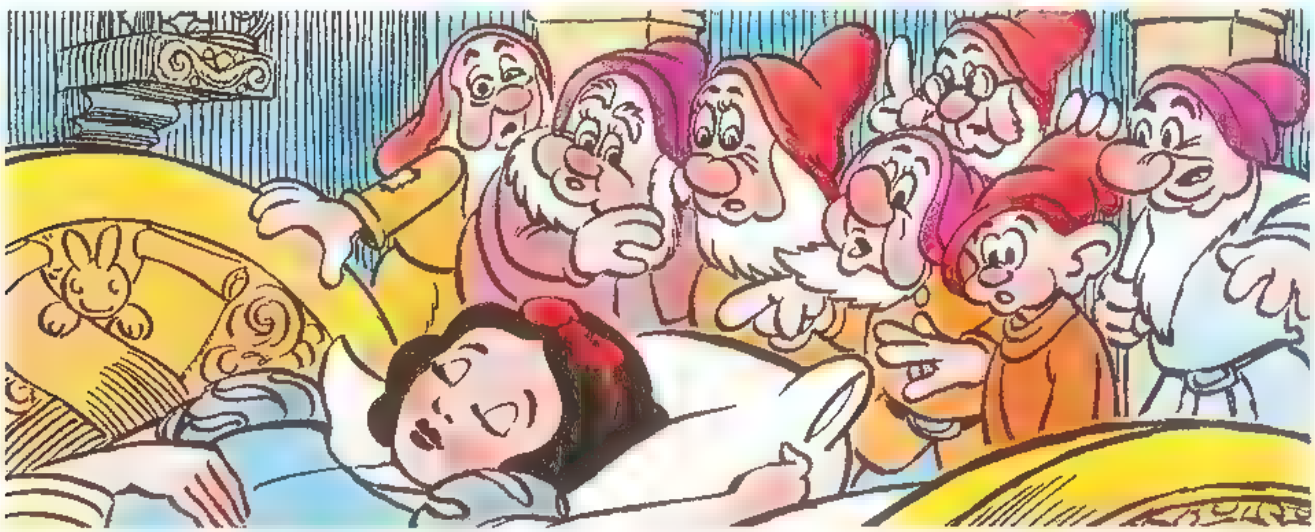

YARATIKLAR

Hazırlayan ve Resimleyen: Mümtaz ARIKAN

KILIÇ DİŞLİ KAPLAN YAŞIYOR MU?

1924'de Batı basınında yayımlanan garip bir haber, okurlar arasında ilgi uyandırmıştı. Haberin kaynağı, Sovyetler Birliği ordusunda görevli Fedor Butinsky adlı veterinerdi. Olay şöyle gerçekleşmişti: Rusya'daki iç savaşta, devrim karşıtı Beyaz Ordu askerlerini kovalarken, Sibirya'da bir ormana dalan Kızıl ordu süvarileri, çok uzun dişleri olan bir kaplanın saldırısına uğramıştı! İlk şaşkınlığın ardından, askerlerden İgor, ateş ederek hayvanın dişlerinden birini kırmış ve kaçmasına neden olmuştu.

Daha sonra, İgor, saldıran hayvanı veterinere anlatmış, kırılan 20 santimlik dişi de göstermişti. Diğer erler de, kaplanı gördüğünü söylemiş, İgor'u doğrulamıştı.

Tanımlanan hayvan, en az 20 milyon yıl önce soyu tükendiği sanılan "Snrılodon"du! "Kılıç Dişli Kaplan" diye de anılan bu hayvan, Dinazorlar Çağı diye bilinen Mezozoik Zaman'dan sonraki Tersiyer Dönem'de yaşamıştı.

Soyunun tükendiği sanılan Kılıç Dışli Kaplan, 20. yüzyıla değin, Sibirya'da yaşamını sürdürmüş olabilir miydi? Bu bilmece [illegible]nlenememiştir

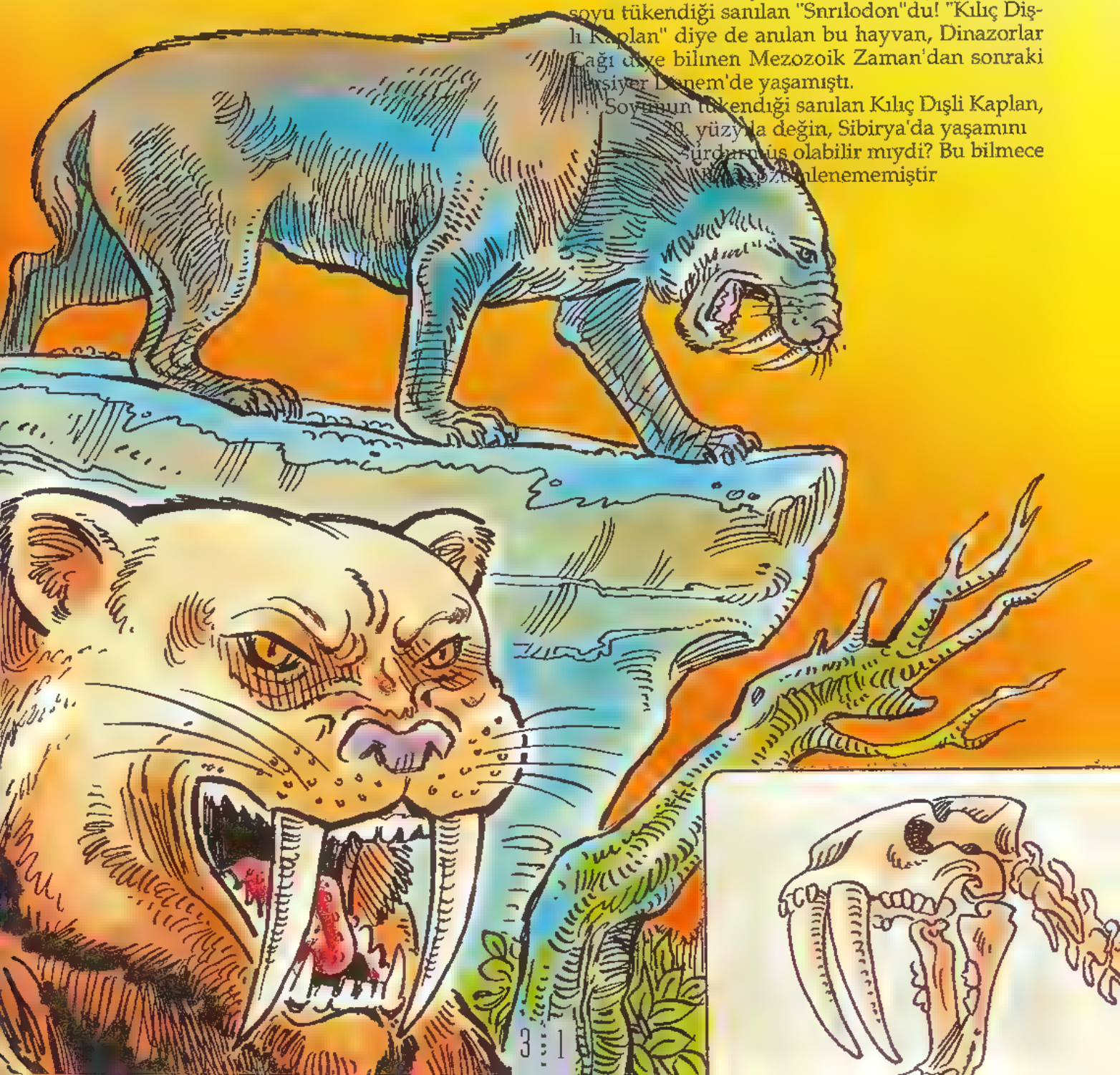

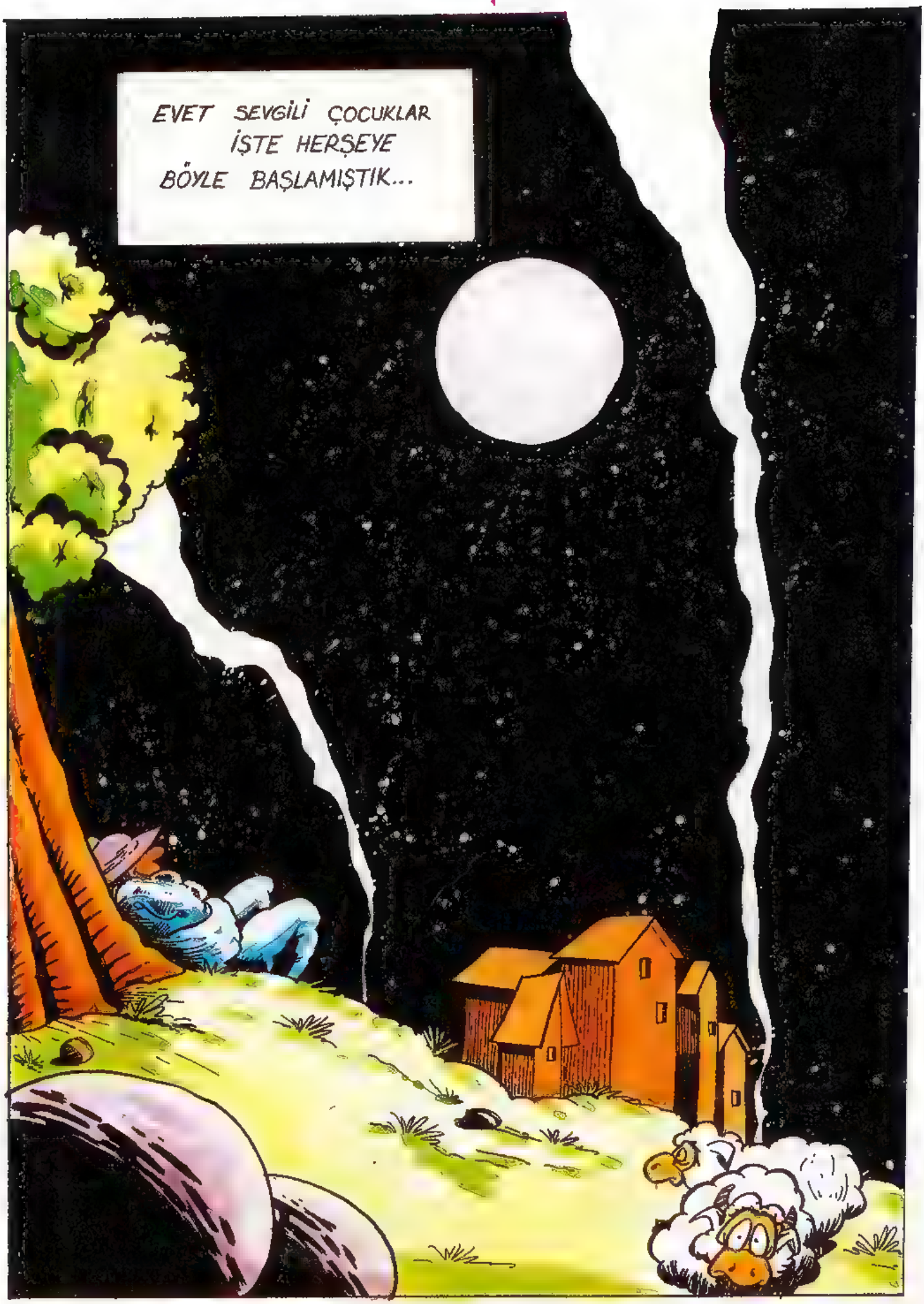
EVET SEVGİLİ ÇOCUKLAR
İŞTE HERŞEYE
BÖYLE BAŞLAMIŞTIK...

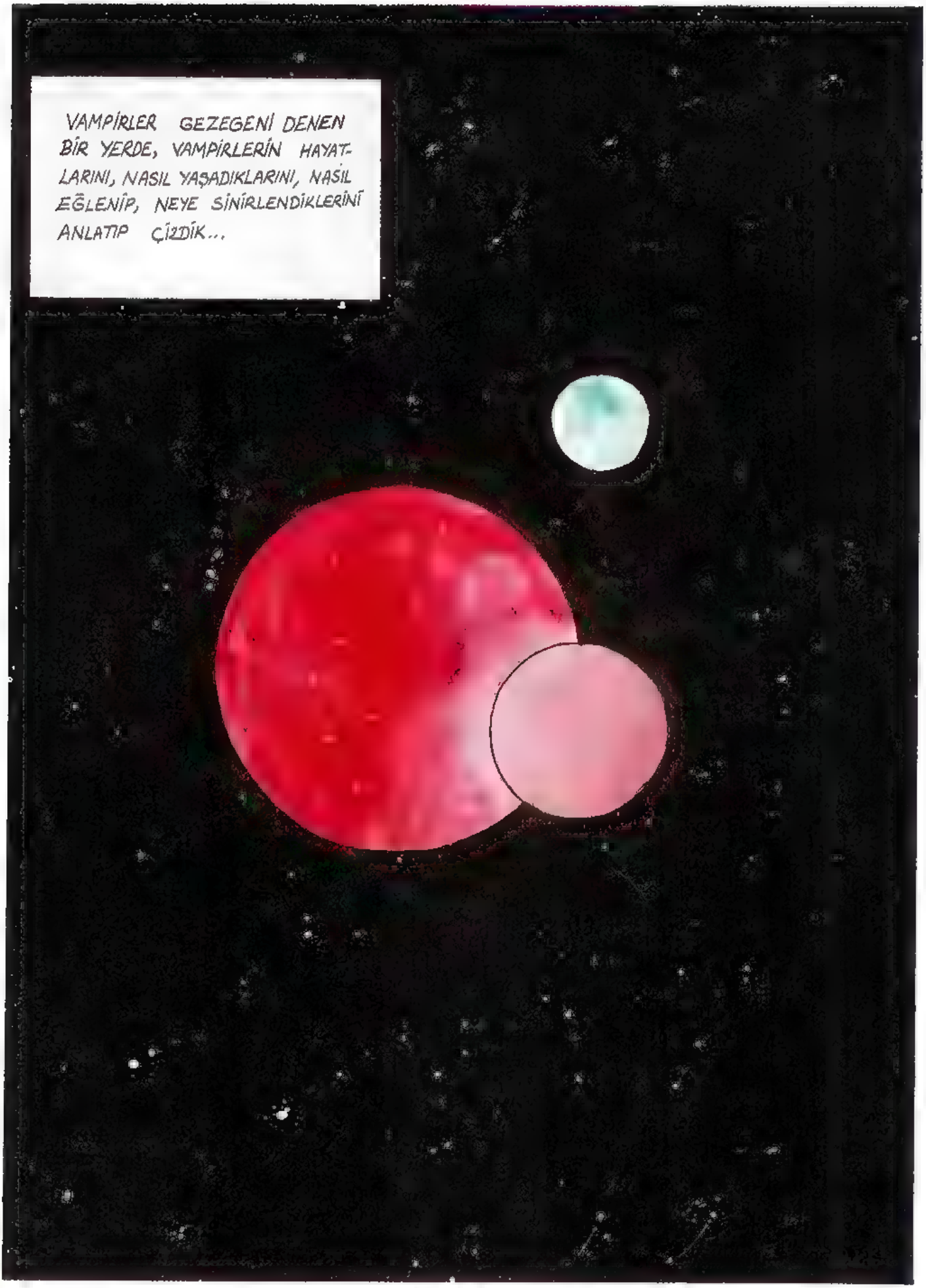
VAMPİRLER GEZEGENİ DENEN BİR YERDE, VAMPİRLERİN HAYATLARINI, NASIL YAŞADIKLARINI, NASIL EĞLENİP, NEYE SİNİRLENDİKLERİNİ ANLATIP ÇİZDİK...

Vampi

HELE İÇLERİNDEN BİRİ VARDI Kİ ONUN KADAR APTAL VE ŞAP-ŞAL BİR VAMPİR NE GÖRDÜK VE NEDE ÇİZDİK...

GERÇEK BİR VAMPİR OLMASI İÇİN AMCASI DRAKULA ONU ŞATODAN GÖNDERMİŞTİ.
ŞAK

ÖNCE KARTAL YAVRUSUNUN KANINI ALDI ALANA KADAR DA CANI ÇIKMIŞTI...

Vampi

BU ARADA BABASINI BİLE GÖRDÜ YOLCULUĞUNDA...

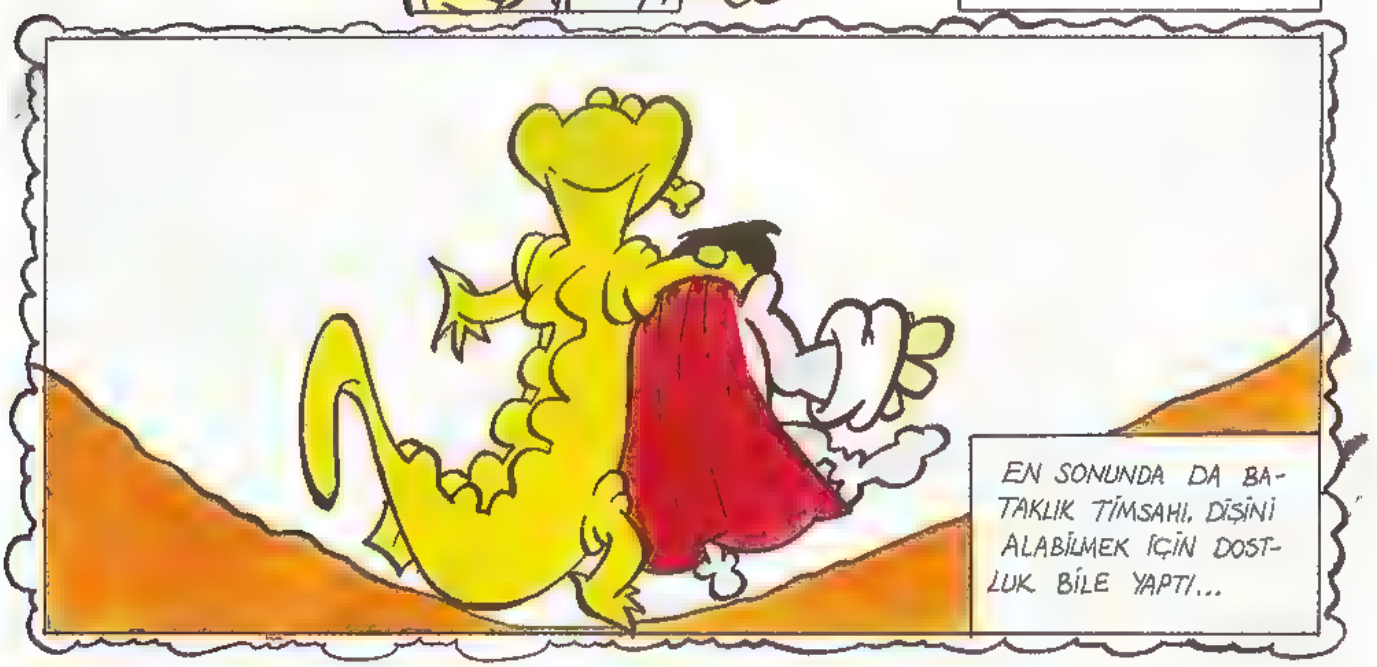

EVET SEVGİLİM, BUNCA SENE SIR GİBİ SENDEN SAKLADIĞIM SALAK BİR YEĞENİM VAR BENİM!

Vampi

EVET VAMPİ ARTIK VAMPİR OLMUŞTUR. ACABA KAN İÇEBİLECEK MİYDİ? BÖYLECE ZAMANDA DOLAŞMAYA BAŞLADI...

Vampi

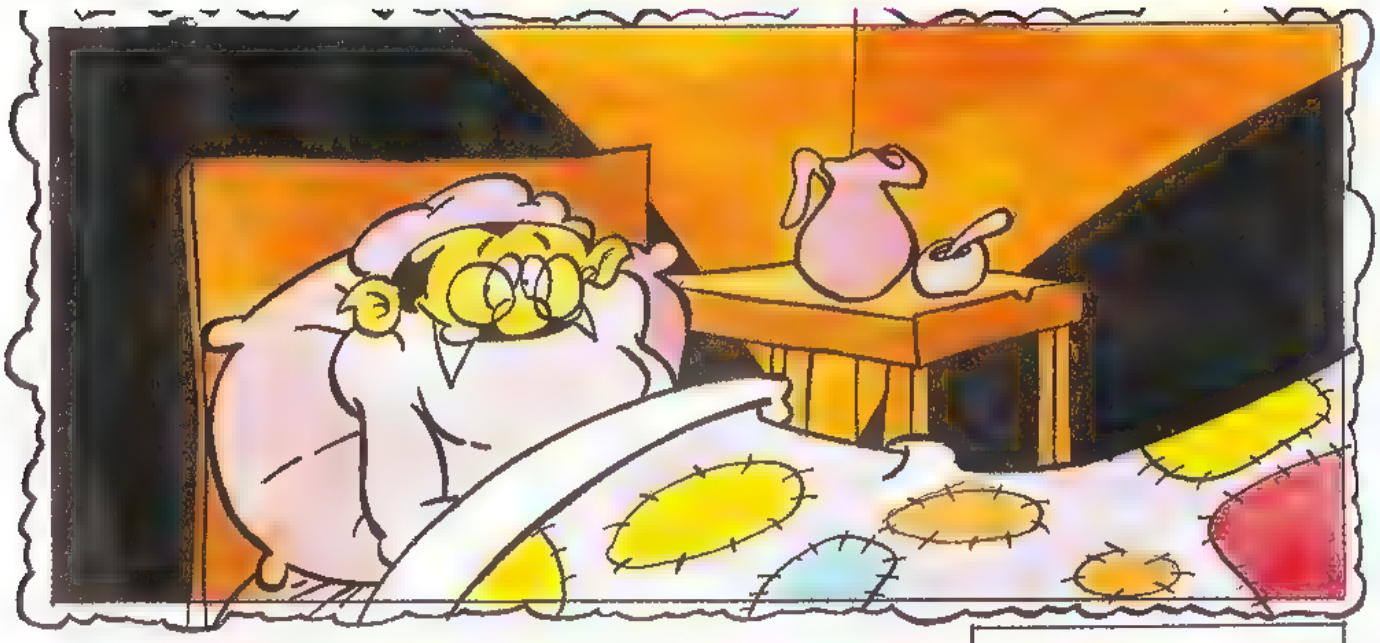

DAHA SONRA ROBİN HOOD OLDU SHER WOOD ORMANLARINDA...

KIRMIZI BAŞLIKLI KIZIN BÜYÜKANNESİ KILIĞINA BİLE GİRDİ ZAMANIN BİRİNDE..

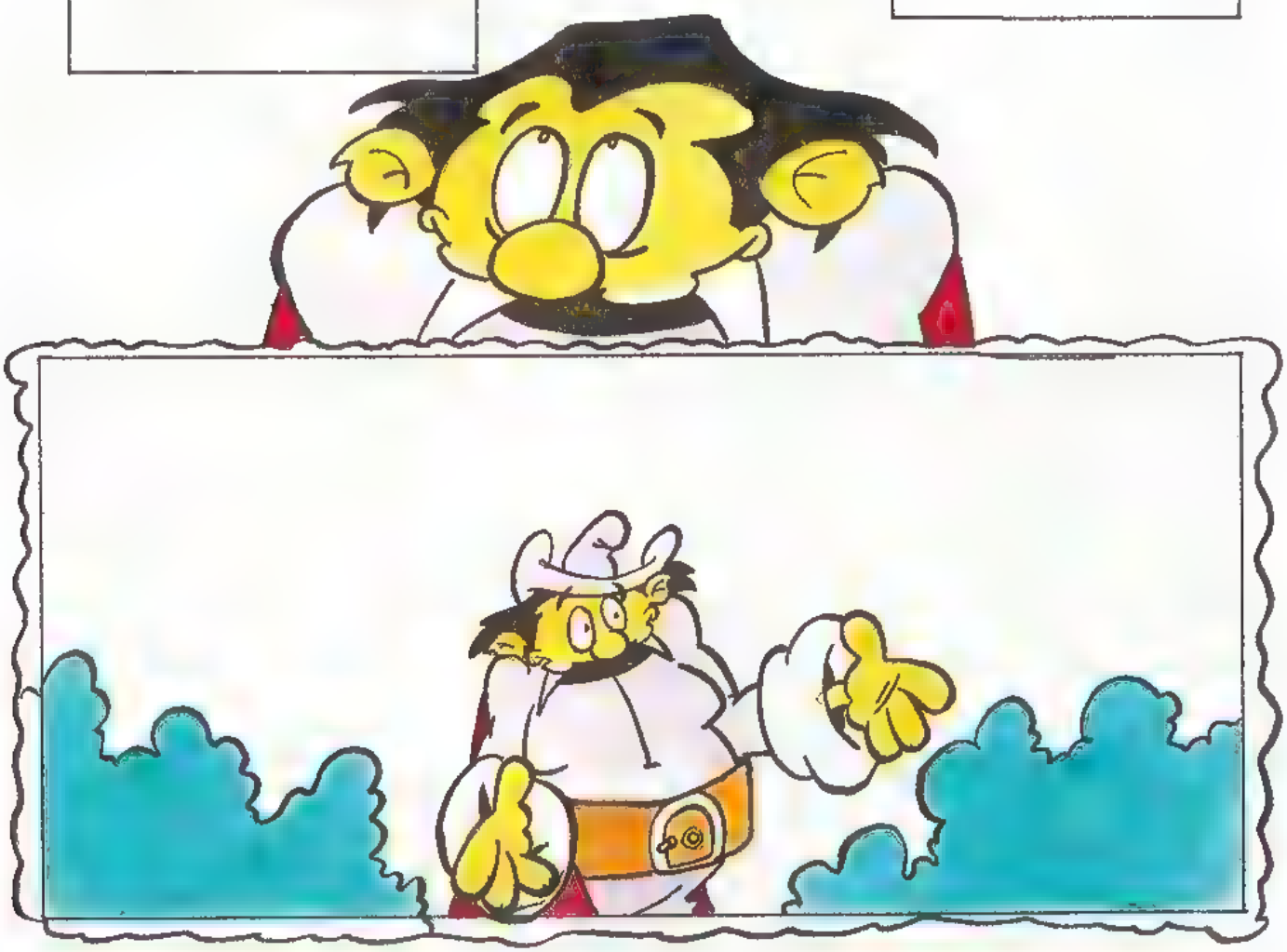

... AMA GENE DE BECEREMEDİ
KAN İÇMEYİ. SEVGİLİ ÇOCUKLAR;
VAMPİ'NİN MACERALARI
BURADA BİTİYOR.
İNŞALLAH BİZİM KADAR SİZ DE
ZEVK ALMIŞSINIZDIR.
SİZLERİ ÇOK SEVİYORUZ.
TEKRAR GÖRÜŞMEK ÜZERE...
SEVGİLER

İKİDEN BİR ÇIKTI BİR KALDI

Yazan: Sennur SEZER Resimleyen: Emine BORA

Bir dala iki kuş konmuş
Biri mavi kuş
Biri sarı kuş
Mavi kuş acıkmış
Uçmuş gitmiş
Dalda kalmış bir kuş
Sarı kuş

Bir Bir Daha İki

Sarı kuş sararmış
Bir arkadaş ararmış
Ötmüş ötmüş
Kırmızı kuş duymuş
Umuş gelmiş
Dala konmuş
Bir dalda iki kuş
Arkadaş olmuş

TiMoTi

ÖYKÜ

YARAMAZ KAR TANESİ

Yazan: Deniz İrfan KALKANCI **Resimleyen:** Emine BORA

Şehrin üzerine lapa lapa karlar düşüyordu. Heryer beyazlaşmaya başlamıştı. Düşen karlardan bir tanesi hala şaşkındı.

"Heeey. Neler oluyor?" diye bir yandan şaşkın şaşkın bağırıyor, bir yandan da taklalar atıyordu düşerken. Havada bu neşeli uçuş çok hoşuna gitmişti.

Sabah çocuklar uyanıpta, her yerin bembeyaz olduğunu görünce hemen evlerinden fırladılar. Biraz da kartopu oynadılar, biraz kızakla kaydılar. Kar taneciği de bu gülüp oynayan çocukları içi sevinçten kıpır kıpır seyretti. Derken sıra kardan adam yapmaya gelmişti. Çocuklar yapacakları kartoplarını yerde yuvarlayarak, büyüttüler, kocaman kartopları yaptılar. Bunları üst üste koydular. Sıra kardanadamın kafasına gelmişti., onu da yuvarlayıp, büyüten bir çocuk, yaramaz kar taneciğini de bu büyük topa kattı. Ezilen kar taneciği...

"Of, canım yanıyor. Başım da dönüyor" diye söyleniyordu.

Kardanadamın başına şapka, boynuna atkı sardılar. Kömürden göz, havuçtan burun yaptılar. Çocuklar artık üşümüşlerdi. Ellerini oğuşturarak, evlerine girdiler. Sokakta hiç kimse kalmamıştı. Kar tanesinin hep aynı yerde durmaktan canı sıkılmıştı. Ama öyle sıkışmıştı ki, kurtulamıyordu. Gece ay doğdu. Kar tanesi ayı görünce çok sevindi. Hemen ona seslendi.

—Hey, hey beni duyuyor musun?

Ay kulağına gelen fısıltı ile irkilip, yere baktı. Kartanesini göremedi ama yine de ona seslendi.

—Bana mı seslendin?Sana nasıl yardım edebilirim?

—Ben kartanesiyim: Buraya sıkıştırdılar beni kurtarır mısın?

—Haa. Evet, seni tanıdım ama sana yardımım dokunamaz. İyisi mi sen güneşi bekle. O seni kurtarır.

Çaresiz, kartanesi beklemeye başladı. Uykusu da gelmişti. Olduğu yere iyice gömülerek uyku-

ya daldı. Bir zaman sonra sıcaktan bunalarak uyandı. Esneyerek etrafına bakındı. Beyazlık azalmış, kardan adam da erimeye başlamıştı. Burnundaki havuç düşmüş yerde duruyordu. Başını sıcaklığın geldiği göğe kaldırınca ayın ne demek istediğini anlamıştı. Güneş dediği bu olmalı idi. Elini salladı.

—Günaydın. Beni kurtarmaya mı geldin?

Güneş cevap olarak ışıklarını ona uzatmakla yetindi. Kar tanesi sevinmişti. Yavaş yavaş yerinden kurtuluyordu. Fakat bir değişim geçiriyordu. Ağırlaşmış, bir su damlacığı olmuştu. Korku ve şaşkınlık içinde, ah keşke bulut anamın içinde kalsaydım, bunlar başıma gelmeyecekti. Diye düşünmeye başladı. Eriyen kardanadamın üzerinden yuvarlanarak yere düştü. Akan suların içine karışarak sürüklenmeye başladı. Uzun otlardan birisine takılarak kurtuldu. Tam kurtuldum diye sevinirken, ufalmaya başladı. Ufalırken, yukarıya çekildiğini hissediyordu.

—Aman, neler oluyor?

Güneş güldü.

—Seni yukarıya çekiyorum. Beni kurtar dememişmiydin?

— Evet, ama anlayamıyorum.

— Anlamayacak bir şey yok. Seni başka türlü kurtaramazdım. Bana güven. Buradan geçen ilk buluta seni yerleştireceğim.

Böylece güneş dediğini yaptı. İlk geçen buluta kar taneciğini emanet etti. Bu bulut ana, kendi bulut anasına benzemiyordu. Ama yapacak birşey yoktu. Bulutla biraz gezdikten sonra başını sarkıtıp, aşağıya baktı. Çocuklar yine sokakta güle oynaya koşuşuyorlardı. Başına gelenlerden ders almayan yaramaz kar tanesi...

—Ah, ah, diye iç çekti. Dün ne güzel eğlenmiştik.

Bulut onu duymuştu.

—Biraz sabret. Doluyum, gitmek istiyorsan arkadaşlarınla seni de yeryüzüne yollarım.

Ve bulut sözünü tuttu. Az sonra yağmur olarak onları yeryüzüne indirmeye başladı. Kartanesi şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu.

—Hey, dedi buluta. Bir yanlışlık yapıyorsun. Ben kartanesiyim. Sense beni yağmur damlası yaptın.

Bulut onu şefkatle okşadı.

—Daha bilmediğin çok şey var. Ben yanlışlık yapmıyorum. Yeryüzündeki su damlacıklarını güneş buharlaştırıp, bana yolluyor. Ben onları besleyip, koruyorum. Sonrada havaya rastlayınca yağmur, soğuk havaya rastlayınca kar haline dönüştürüp yeryüzüne yolluyorum. Haydi bakalım şimdi yağma sırası sende.

Yaramaz damlacık. "Pekiyi" dedi.

Çocuklar onu görünce kimbilir nasıl sevineceklerdi yine. Bu kez de yağmuradam yaparlardı. Yağmuradam yapılmayacağınıda bilmiyordu kar tanesi. Ama neşe ile yeryüzüne yağan damlacıkların arasına karıştı. O da ne? Herkes kaçışmaya başlamıştı. Kar yağınca gülen yüzler yağmur yağınca sıkıntıya dönüşmüştü. Bazıları başlarının üzerine kocaman bir şey açmışlardı. Bulut gibi. Bunlardan birinin üzerine pat diye düştü. Canı acımıştı. O bulut gibi şeyin altında ki kadın yanındaki arkadaşına dert yandı.

—Yağmur damlaları ne kadar sert düşüyor. Nerede ise şemsiyeyi yırtacaklar. Çabuk çabuk çok ıslandık.

Kar tanesi o bulut gibi şeyin isminin şemsiye olduğunu öğrenmişti. Kaçışmalarına da ıslanmaları sebep olmuştu. Damlacık, şemsiyenin üzerinde fazla kalmadı. Kayarak yere yuvarlandı. Düştüğü yerde yaylanarak yine zıpladı. Yeşil bir yaprağın üzerinde idi bu kez. Yaprak sallanınca yine kaydı ve yuvarlanarak toprağa düştü. Süzülerek daha içerilere girdi. Bir yerlere takıldı.

—Hoş geldin.

—Sende kimsin?

—Ben demin üzerine düştüğün yaprağın köküyüm.

—Ben de kar tanesi idim. Şimdi yağmur damlası oldum.

—Biliyorum. Ne zamandır seni bekliyordum.

—Beni mi bekliyordun?

—Evet, biraz daha yağmasaydın kuruyacaktım. Oysa çiçek olmam lazım. Anladın mı şimdi, sana çok ihtiyacım var.

Damlacık biraz düşündü. Bitki ondan yardım istiyordu. Kararını verdi, yardım edecekti. Usulca bitkinin içine süzüldü ve uyudu. Çok yorulmuştu. Kırmızı bir yaprağın üzerinde gözlerini açtı. Çok mutlu idi. Yağmur olup bitkiye yardım etmiş onun çiçek açmasını sağlamıştı. Bu kırmızı bir lale idi. Damlacık da onun üzerinde bir çiğ tanesi olmuştu. Başını göğe kaldırdı. Güneş parlıyordu. Çiğ damlası el salladı.

—Öyle mutluyum ki. Faydalı olmak başkalarını da düşünmek ne güzelmiş meğer.

Güneş de ona göz kırptı. Işınlarını çiçeğe iyice uzattı. Lale de daha irileşmişti, rengi de daha kırmızılaşmıştı. O da gülümsedi. Çiğ damlacığını iyice kavradı.

Nabukodinozor

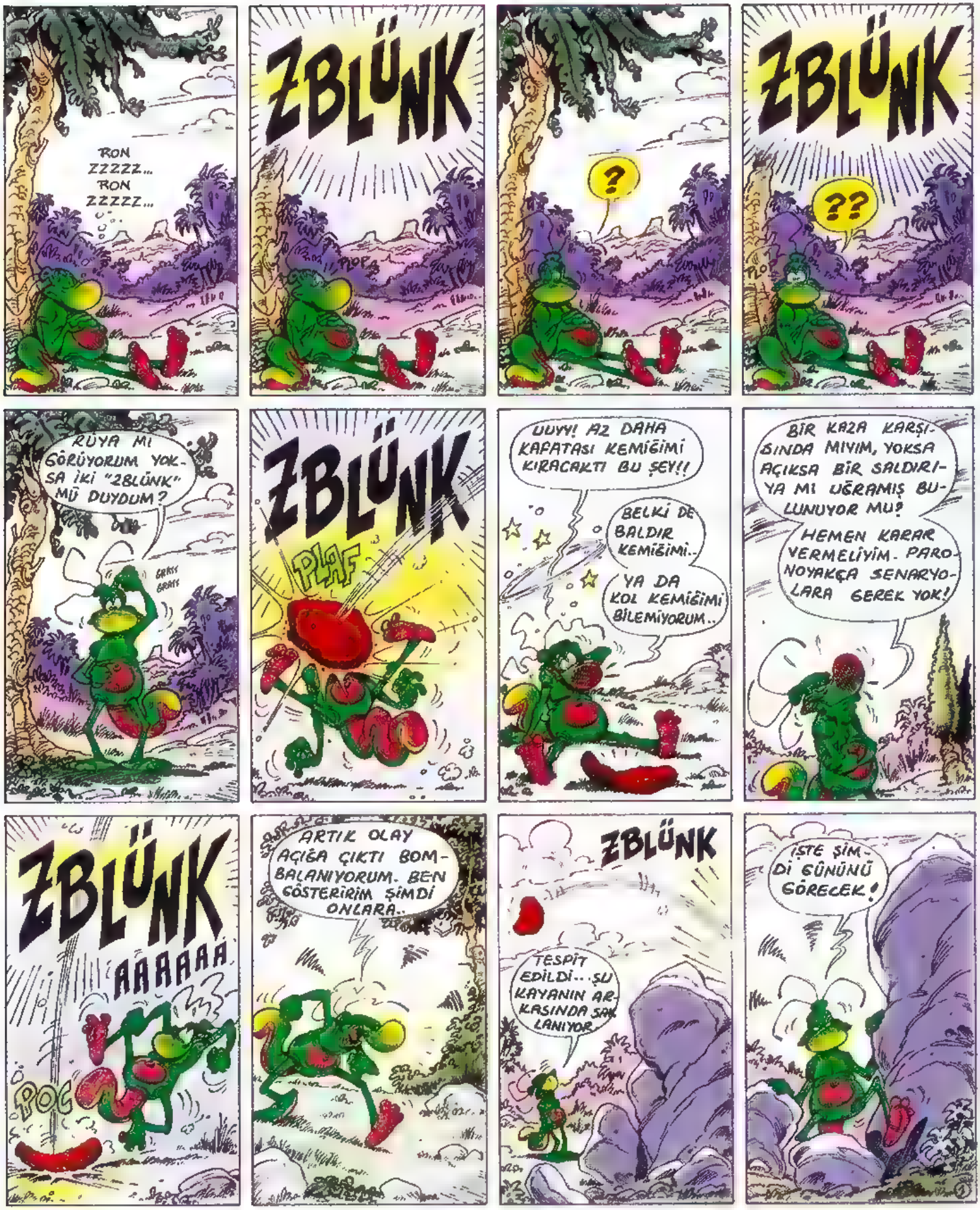

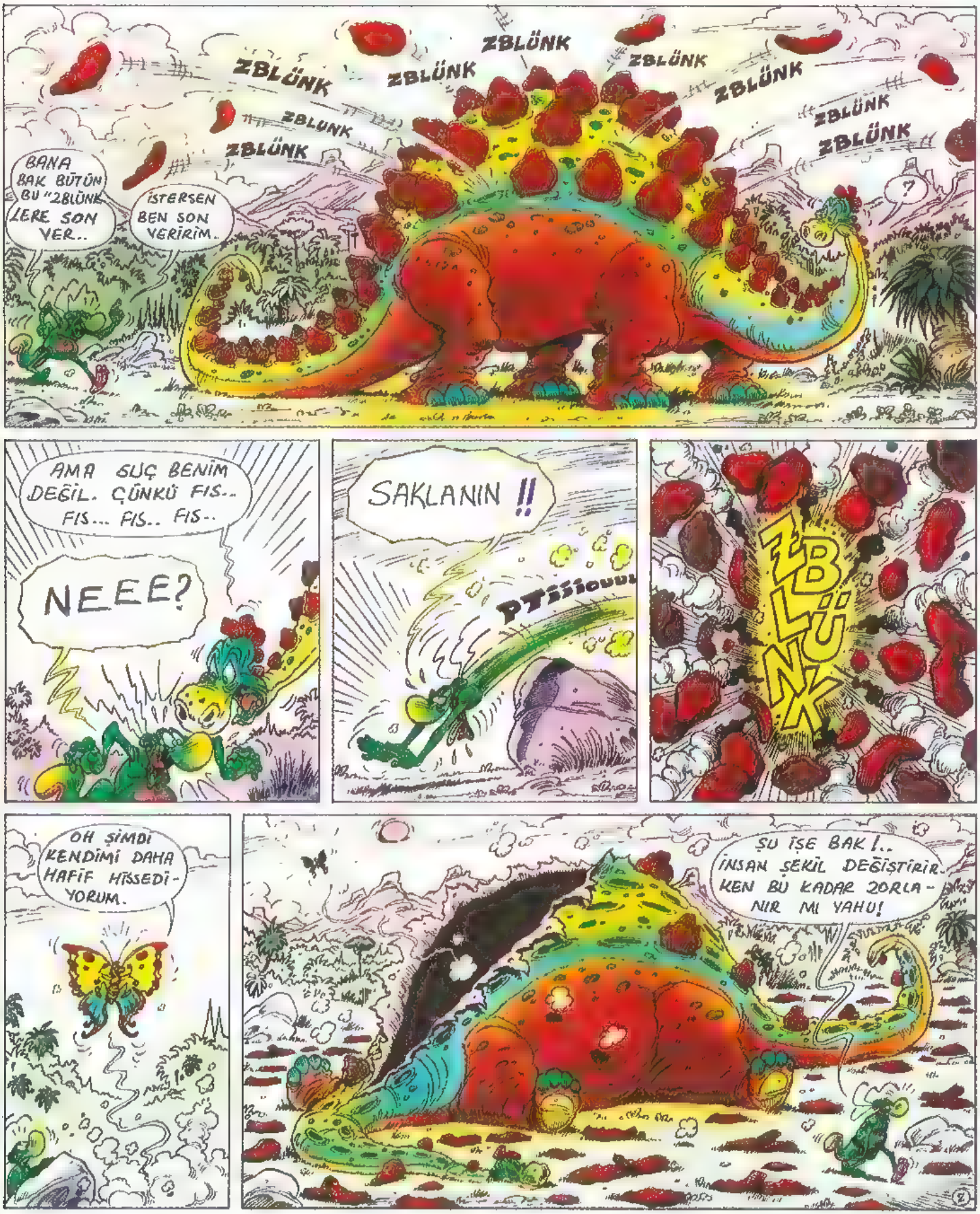
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
ZBLÜNK
BANA BAK BÜTÜN BU "ZBLÜNK" LERE SON VER..
İSTERSEN BEN SON VERİRİM.
?
AMA SUÇ BENİM DEĞİL. ÇÜNKÜ FIS.. FIS... FIS.. FIS..
NEEE?
SAKLANIN !!
PTSSSiouuu
ZBLÜNK
OH ŞİMDİ KENDİMİ DAHA HAFİF HİSSEDİYORUM.
ŞU İŞE BAK!.. İNSAN ŞEKİL DEĞİŞTİRİRKEN BU KADAR ZORLANIR MI YAHU!

BİZDEN ÖNERMESİ

SİNEMA DÜNYASINDAN

BİR GÜNLÜK CUMHURBAŞKANI

Yapım: A Northern Lights Entertainment/ Donner /Shuler - Donner Production
Yapımcı: Lauren Shuler Donner
Yönetmen: Ivan Reitman,
Senaryo: Gary Ross
Müzik: James Newton Howard
Görüntü Yönetmeni: Adam Greenberg A.S.C.
Oyuncular: Kevin Kline, Sigourney Weaver, Ben Kingsley, Frank Langella, Kevin Dunn.

Gösterime girdiği ülkelerde büyük bir ilgi ile karşılanan ve sıradan bir adamın birdenbire kendisini hayal bile edemeyeceği bir ortamda bulması ile başlayan komik olayların anlatıldığı "Bir Günlük Cumhurbaşkanı" adlı film 24 Aralık'tan itibaren Warner Bros tarafından gösterime sunuluyor.

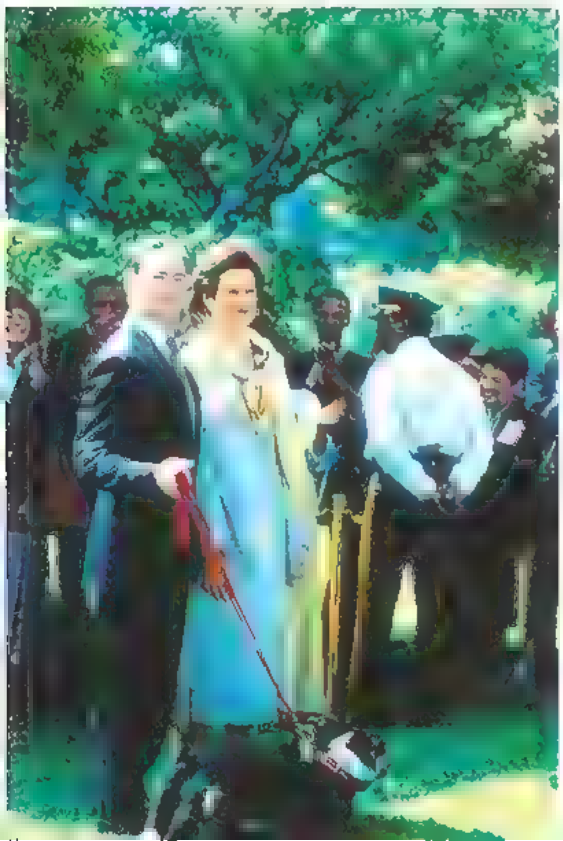

Başbakan olabilecek son kişi başkan olursa!...

Dave Kovic (Kevin Kline), Baltimore'da insanlara geçici işler ayarlayan bir büro işletmektedir. Mütevazi bir hayat süren Dave, fiziksel olarak ABD'nin 44. Başkanı William Harrison Mitchell'a çok benzemektedir.

Başkan Mitchell sekreterlerinden Randi adlı bir kızla beraber olabilmek amacı ile kısa bir süre yerine geçmesi için Dave'i kiralar. Fakat olaylar hiç de umulduğu gibi gelişmez. Başkan Mitchell, o gece felç geçirir ve komaya girer. Bu durumda yapılacak tek şey başkan yardımcısı Nance (Ben Kingsley)'e haber vermektir.

Fakat başkanın baş danışmanı Bob Alexander (Frank Langella) buna karşı çıkar. Bob, Beyaz Saray'ın basın danışmanı olan Alan Reed (Kevin Dunn)'i ikna ederek, başkanın bu ciddi rahatsızlığını halka duyurmaz.

Beyaz Saray'ın kontrolünü kaybetmek istemeyen Bob, başkan iyileşene kadar Dave'i onun yerine geçmesi için ikna eder. Bu durumun ülkesine hizmet açısından önemli bir fırsat olduğunu düşünen Dave ise gerçeklerden habersiz bu görevi seve seve kabul eder. Ancak Dave, çok geçmeden Beyaz Saray'da işlerin nasıl yürüdüğünü anlar. Bu onun için tam bir sürprizdir. Ama bildiği ve inandığı şekilde hareket etmesi gerektiğini düşünmektedir.

Önce tüm uyarılara rağmen kimsesiz çocuklarla ilgili bir planı destekler. Hemen arkasından da muhasebeci bir arkadaşının yardımı ile bütçeyi yeniden düzenler. Artık politikanın ve siyasetin tam göbeğindedir ve ortalıkta dönen dolapları gördükçe mücadele etmesi gereken çok şey olduğunu anlamıştır.

Fakat kendisini bu role uygun görenler onun bu kararlarından pek hoşnut değildirler. Hakkında bir takım dedikodular üretilince başta basın olmak üzere Dave'e karşı cephe almaya başlar.

Halletmesi gereken sorunlar sadece bu kadarla da kalmaz. Asıl çözüm bekleyen sorun First Lady Ellen Mitchell (Sigourney Weaver) ile aralarında başlayan duygusal yakınlaşmadır.

24 Aralık'tan itibaren sinemalarda..

CEZALANDIRICI

Yapım: A Silver Pictures Production
Yapımcı: Joel Silver, Michael Levy, Howard Kazanjian
Yönetmen: Marco Brambilla
Senaryo: Daniel Waters, Robert Reneau, Peter M. Lenkov
Müzik: Elliot Gondenthal
Oyuncular: Sylvester Stallone, Wesley Spines, Sandra Bullock, Nigel Hawthorne.
Görüntü Yönetmeni: Alex Thomson B.C.S.

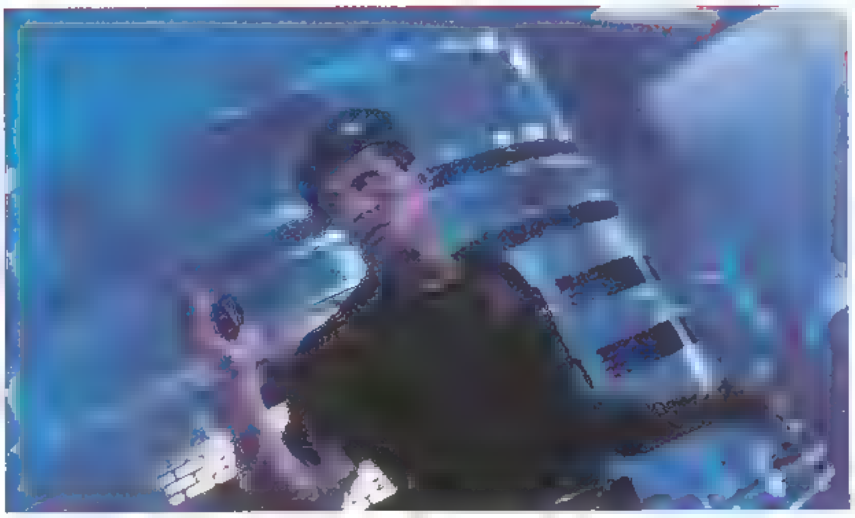

Evet çocuklar, Sylvester Stallone'un en son filmini Fransa, Belçika, İtalya, İspanya ve İsviçre sinemaseverlerinden önce izleme olanağına kavuşuyoruz. "Demolotion Man" adlı filmde Stallone'nun rol arkadaşı bu kez Wesley Snipes. Bilim-kurgu türündeki bu harekteli macerada 1996 yılında 2032 yılına kadar uzanan nefes kesici bir mücadele anlatılıyor.

Yıl 1996. Yer, Los Angeles. Tehlikeli ve psikopat bir suçlu olan Simon Phoenix (Wesley Spines), bölgesinden izinsiz geçtiği gerekçesi ile içinde 30 yolcu bulunan bir otobüsü ele geçirerek, yolcuları rehin alır.

L.A. Polis Depertmanı'nın korkusuz ve kural tanımaz üyesi John Spartan (Sylvester Stallone)olayı duyar duymaz Phoenix'i ele geçirmek için tek başına harekete geçer. Ancak çılgın biri olan Phoenix, yakalanacağını anlayınca yolcularla birlikte bulunduğu evi havaya uçurarak 30 kişinin ölümüne neden olur. Dahası suçu Spartan'ın üstüne atar.

Bu olaydaki sorumsuzluğundan dolayı yargılanarak suçlu bulunan Spartan, dondurulma cezasına mahkum edilir. Bu rada cezasını çekerken bir taraftan da rehabilitasyona tabi tutulmasına karar verilir.

Yıl 2032. Yer, Los Angeles. Vali Raymond Cocteau (Nigel Hawthorne) barışçı, suçtan uzak ve huzurlu bir toplum yaratmıştır. Uzun yıllar süren çalışmalar sonunda suç ve vahşeti tamamen ortadan kaldırmıştır. Ta ki, Simon Phoenix tekrar ortaya çıkana kadar.

Spartan ile aynı cezaya çarptırılan Phoenix, şartlı olarak buzları eritildiğinde görevlileri etkisiz hale getirerek kaçar ve şehirde tekrar terör havası estirmeye başlar. Phoenix'in yakalanması için polis teşkilatına her türlü yetkiyi veren vali, aynı zamanda polislerin onu yakalamak için gerekli teçhizat ve deneyime sahip olmadığını da bilmektedir.

Ancak polis memurlarından biri olan Lenina Huxley (Sandra Bullock), Phoenix'in yakalanması için ne yapılması gerektiğini çok iyi bilmektedir. Bu çılgın cani'nin hakkından sadece Spartan'ın gelebileceğini düşünmektedir. 21 yy.'da yaşamasına rağmen tam bir 20.yy. tutkunu olan Huxley, hemen harekete geçerek Spartan'ın buzlarını çözdürür.

1996 yılında Los Angeles'da başlayan ve yarım kalan bir hesaplaşma, tam 36 yıl sonra 2032 yılında San Angeles kentinde kaldığı yerden tekrar başlamıştır. Spartan, kökleri 20.yy.'a kadar uzanan bu kin ve intikam hırsını artık ne pahasına olursa olsun bitirmek niyetindedir.

10 Aralık'tan itibaren sinemalarda...

PET MAGAZINE

Ulkemizde son yıllarda büyük bir hayvan sevgisine ve buna paralel olarak da hayvan sektörüne tanık oluyoruz. Hızla yoğunlaşan kentleşme, beraberinde yoğun bir yalnızlaşmayı da getirmekte. Giderek insanlar doğaya va doğadaki hayvanlarımıza uzak kalmaktadırlar. Ormanlar, yeşil alanlar yok edilip yerlerine apartmanlar yapılmakta, ekolojik denge yok edilmekte. Artık insanlar yeşili saksıda, kuşu kafeste, balığı akvaryumda görmekteler. Yine bir köpek, bir kedi doğaya çıkamamakta ve apartman dairelerinde beslenmekte. Onlarsız asla olamadığımız bu canlıların bu sıkış tıkış yaşamlarından dolayı bir yığın problemler çıkmakta.

Pet Magazine tüm evcil hayvanların ve onların dostlarının dergisi olmayı ve hep doğayı, çevreyi ön planda tutmayı amaçlıyor.

Pet Magazine 64 sayfa tamamen renkli ve ayda bir yayınlanmaya başladı. Dergi tüm hayvan dostlarına açık olup, onların önerilerine önem vereceğini, onlardan gelen her soruyu da cevaplandıracağını söylüyor. **Pet Magazine** dergisi, okurları için fotoğraf yarışmaları, proje yarışmaları düzenleyecek, hayvan klüpleri kuracak, mektup arkadaşlıklarına yardımcı olacak.

Pet Magazine her sayısında ünlü bir hayvanseveri tanıtıyor, pet shopları sergiliyor ve hayvan çiftliklerini araştırıyor. Ve her sayıda kedi, köpek, balık ve kuş türleri anlatılıyor., bütün bunlar renkli fotoğraflarla güçlendiriliyor.

Sonuç olarak **Pet Magazine** ülkemizde ilk ve tek evcil hayvan dergisi olarak, hayvanlar arasında ayırım yapmayacağı gibi her yaşta insanın da okuyabileceği bir dergi niteliğinde.

Evet çocuklar, size böyle bir derginin haberini verdikten sonra, beslediğiniz hayvan hakkında öğrenmek istediğiniz ve merak ettiğiniz şeyleri **Pet Magazine** dergisi size detaylı bir şekilde anlatıcaktır.

Umarız bu dergiyi de **Doğan Kardeş** kadar seversiniz.

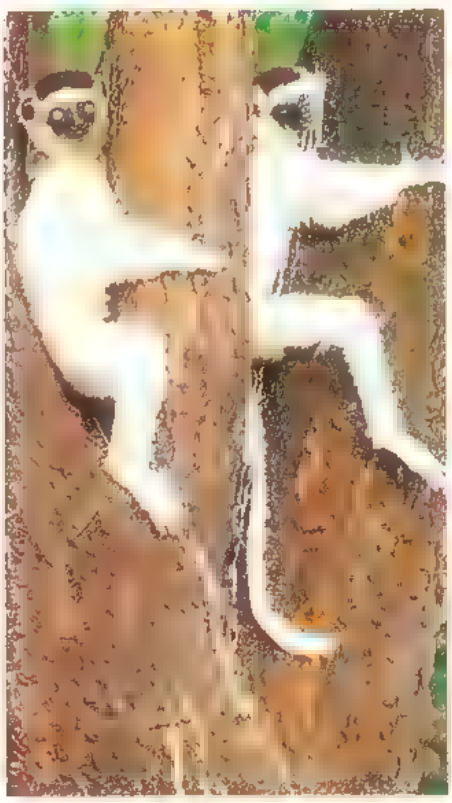

MEDYANIN ÇOCUĞA ETKİSİ EVDEKİ SORUNLARLA ORANTILI

Beymen'in düzenlediği "Beymen Kids Eğitim ve Çocuk" dizisinin üçüncü konferansı 3 Kasım 1993, Çarşamba günü Beymen Campus'te yapıldı.

Uzman Psikolojik Danışman Şeyma Doğramacı'nın konuşmacı olarak katıldığı konferansta "Medya ve Çocuk" konusu incelendi. Öncelikle "Medya'nın tanıtımının yapıldığı toplantıda TV programlarının çocukta yapabileceği korku, saldırganlık, konsantrasyon bozukluğu gibi etkiler anlatıldı. Çocuğun tek başına TV seyretmesinin ona herhangi artı bir şey kazandıramayacağı, seyrettiklerini mutlaka anne ve babayla paylaşması gerektiği örneklerle açıklandı. Çocuğun TV'de seyrettiği programlardan duygu ve düşünceleri ile zihinsel gelişimini takip etmenin daha kolay olabileceği vurgulandı.

CEYLAN

Türkiye'nin en köklü çocuk giyim firmalarından Ceylan, her geçen gün gelişen modern teknoloji ve işletmecilik anlayışlarına ayak uydurarak, çocuk giyim sektöründe önemli yeniliklere öncülük ediyor. Önümüzdeki 94 yazında ise yeni dünyaca tanınmış IKKS, CATIMINI, OILILY ve BARBIE markalarını da koleksiyonlarına katmaya hazırlanan firma, 0-14 yaş grubu giyiminde önemli bir açığı kapatıyor.

Çocuk giyiminin yanısıra eksikliği hissedilen genç giyimi de dikkate alan firma bu konuda da girişimlerde bulunarak ülkemiz gençlerine hizmet vermeyi hedefliyor.

Müşteri memnuniyetini en ön planda tutan Ceylan, fiyat, kalite dengesini en ıyi şekilde korumaya çalıştığı ürünleriyle, Türk çocuk giyiminde önemli isimlerden biri olmaya devam edeceğe benziyor.

14.11.1993 tarihinde Yeni Bambi çocuk yuvasının toplantısında gerçekleştirilen Ceylan giyim defilesi büyük ilgi ile izlendi.

MEKTUP ARKADAŞI

● Merhaba,

Adım Ayşe Guvençer. 12 yaşındayım. Kendime göre bir mektup arkadaşı istiyorum. Kız veya erkek olsun hiç farketmez. Pul koleksiyonu yapmaktan, kitap okumaktan ve müzik dinlemekten çok hoşlanıyorum. Bana yazarsanız sevinirim. Mektuplarınız mutlaka cevaplandırılacaktır.

Adresim: M. Mashar Bey cad. 61/35 Selamiçeşme/İSTANBUL

● Merhaba,

Ben İpek Hepkaner. Onüç yaşındayım. Buca Anadolu Lisesi'nde yedinci sınıfta okuyorum. Halk danslarını, müzik dinlemeyi, kitap okumayı severim. Sevdiğim sanatçılar; Tarkan, Suat Suna, Sezen Aksu. Mektuplarınızı bekliyorum.

Adresim: 42 sok. Uğur Apt. No:46 Daire: 11 Güzelyalı / İZMİR

● Merhaba!

İlker Hepkaner. Dokuz yaşındayım. Mehmet Akif Ersoy İlkokulu üçüncü sınıfa gidiyorum. Müzik dınlemek, kitap okumak, spor yapmak ve hayvanlarla ilgilenmeyi çok seviyorum. Tayfun, Sezen Aksu ve Sertap Erener benim sevdiğim sanatçılar. Muhabbet kuşumu, balıklarımı çok seviyorum. Bana yazmak için:

Adresim: 42 sok. Uğur Apt. No:46 Daire: 11 Güzelyalı / İZMİR

● Merhaba,

Adım Kelly Carter. 14 yaşındayım. Piyano çalmayı, resim yapmayı, dans etmeyi, kayak yapmayı ve ata binmeyi çok severim. Genellikle klasik müzik, veya Beatles dinlerim. Ailemin zoruyla tenis oynarım. Biraz çılgın, biraz matrak biraz da otoriter bir kızla yazışmak istıyorsanız, ben hazırım!

Adresim: Kemerköprü Mah. Fırıncıoğlu sok. No:9/5 (Çatıkatı) BARTIN

● Selam ben Aysun, 13 yaşında Lise 1 öğrencisiyim. Sevdiğim sanatçıların kartpostallarını biriktirmek, müzik dinlemek ve kitap okumak başlıca zevklerim arasındadır. Bütün sanatçıları zevkle dinlerim. Fakat başlıca sevdiğim sanatçılar; Aşkım Nur Yengi, Ferda Anıl Yarkın, Suat Suna ve Sinan Özer'dir.

Sizinle mektuplaşmak istiyorum, bana yazar mısınız? Hoşçakalın!...

Adresim: Cumhuriyet Mah. Şanlı Sok. No:33 38770 Özvatan/ KAYSERİ

● Merhaba,

Doğan Kardeş okurları, benŞeyda Adıguzel. Ortaokul 2. sınıfa gidiyorum. Hobilerim: Resim yapmak, kitap okumak, müzik dinlemek, dansetmek ve bisiklete bınmek. En sevdiğim sanatçılar, Emrah Yonca Evcimık,Tarkan, Tayfun, Ebru Gündeş, Ozan Orhon, Nilüfer, Sertap Erener, Levent Yüksel, Suat Suna. Yay burcundanım. Ayrıa kağıt ve peçete koleksiyonu yapıyorum. Benımle yazışmak isteyen kız veya erkek arkadaşların mektup ve yanında fotoğraflarını bekliyorum. Bana yazarsanız kesin cevap alırsınız.

Adresim: İlçe Halk Kütüphanesi Lojmanı 07680 İbradı/ANTALYA

TiMoTi

BİLBAŞAR

TÜRKÇE'NİN OYUNLARI

Hazırlayan: Cenk Koyuncu

Bitirirken

Sevgili Arkadaşlar,

Güzel Türkçemizin değişen yönlerini tanımayı amaçlayan dizimiz bu ay dergimizin kapanmasıyla son kez yayınlanıyor.

Bulmacamızı doğru çözen üç kişiye, Doğan Kardeş Kitapliği'ndan birer kitap armağan edeceğiz. Yarışmaya katılabilmeniz için cevapları bir kağıda yazarak, adınız, soyadınız, adresinizi de ekleyerek, **TÜRKÇE'NİN OYUNLARI Doğan Kardeş Dergisi, İstiklal cad. No: 285-287 Kat: 5 B Blok 80050 Beyoğlu / İSTANBUL** adresine göndermeniz yeterli.

AYRILIK	**KALEM**	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	**PELİN**	**BİLMECE**
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
VEDA	**UZAK**	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	**KELİME**	**BULMACA**
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
BARIŞMA	**SEVGİ**	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....
.....	.....	.....	.....

Bulmacayı nasıl çözeceğiz?

Geçen ay değişik bir bulmacayla karşınıza çıkmıştık. Öğretmenimiz Ozan Bilbaşar, küçüklüğünden bu yana okuduğu DOĞAN KARDEŞ dergisi için bir şiir yazmak istiyor ancak Doğan ve Kardeş kelimelerine uyak bulmakta güçlük çekiyordu. Biz de ona yardım edecektik. Meğer Şiir'i ne çok seviyormuşsunuz. Bu ay ise daha değişik kelimelere uyak arayacağız.

Yanıtlarınızı bir kağıda yazıp bize göndermeyi unutmuyorsunuz değil mi? Bol şans.

GEÇEN AYIN KAZANANLARI:

Sevinç ÖZÇELİK/ TEKİRDAĞ
Doğa FİKRETOĞLU/MANİSA
Aydın SEVİNÇ/ÇANAKKALE

KALEM, AYRILIK, PELİN, BİLMECE, VEDA, SEVGİ, BARIŞ, SEVGİ, UZAK!!!

Bir Veda Yazısı...

Dergimizin kapanmasıyla. Aylardır süren bir beraberliğin sonuna gelmiş durumdayız. Çocukluğumuzun Doğan Kardeş'i de bir dönem kapanmıştı. Yeniden çıktı. Ne ki biz büyümüştük. Çocukluğumun Doğan Kardeş'ine sayfa hazırlayacağımı düşünmezdim bile...

Türkçe mizi koruyalım sevgili arkadaşlar. Onu her yönüyle öğrenmeye çalışalım. Unutmayalım ki dilimizi ne kadar iyi bilirsek, kendimizi ve düşüncemizi o kadar iyi anlatabiliriz.

Sevgiyle hoşçakalın...

ŞİİR KUTUSU

YENİ YIL

Sevgi dolu
Neşe dolu
Yeni yıl geliyor
Mutluluğun gözyaşlarını verseler
İstemem
Her yerde her zaman
Odur bana sevgiyi tattıran.

Nevruz PALAZ /İZMİT

DOĞAN KARDEŞ

Doğan Kardeş'tir benim dergim;
Her ay alırım, o benim herşeyim
Sevgi desen yürekler dolusu,
Bilgi desen yoktur sonu,
Eğlendirirken bizleri,
Sevdirir kendini.
Doğan Kardeş'tir benim dergim
Obenim herşeyim.

Mihrap UZAL/TOKAT

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

Yedi yaşımdan beri,
Yol gösterdin senbana.
İlk okul günümden beri,
Sonsuz saygı besledim sana.

Öğretmenim benim,
Annem babam oldun.
Bana okumayı yazmayı,
İlk öğreten sen oldun.

Göretmenimi çok severim,
Onu her yerde överim.
Bana her gülümseyişinde
Ona sonsuz sevgi beslerim.

Zeynep KAHRAMAN/BANDIRMA

SONBAHAR

Sonbahar denince akla.
Sararmış yapraklar gelir.
Sonbahar denince akla
Kurumuş güller gelir

Sevginin doruğudur sonbahar,
Ayın sevgilisidir sonbahar,
Şairin sesidir sonbahar
Çocuğun neşesidir sonbahar.

Melike EKİZ/İSTANBUL

AĞAÇ SEVGİSİ

Keşke, her yer ağaçla dolsa
Her yer yeşillik olsa.
Çünkü ağaçtır bize hayat veren,
Ağaçtır bize can veren.

Ağaç kuşların yuvası,
İnsanın dostudur.
Ağaçlara zarar vermeyelim,
Onları küstürmeyelim.
Ağacın değerini bilelim,
Ağaç dikip erozyonu önleyelim.
"Ağaçsız vatan toprak değildir,"
Bunu hepimiz bilelim.

Zeliha KARABAĞ/ANKARA

GÜNEŞ

Bir gün geceyarısı Güneş düşünüyordu. "Olduğum yerde durup etrafa ışık yaymak ne sıkıcı"dedi. Aslında birkaç asır önce Dünya beni sohbet etmeye çağırmıştı, belki şimdi ona gidebilirim.

Birkaç hafta sonra Güneş Dünya'ya geldi. Ama çok şaşırdı, çünkü hiçbir yerde böylesine canlı bir gezegen görmemişti. Dünyayı bol bol gezdi. Yorulunca, bir evin küçük odasında yatağın altına girdi, geceyi orda geçirdi. Ertesi gün Güneş olmadığı için her taraf karanlıktı. Güneş'in girdiği odada yatan çocuğun adı Dilek'ti Dilek sabah uyanınca pencereden dışarı baktı, bir de saatine baktı: saat 8.30'du. Çok şaşırdı, annesine haber verdi. Annesi okul müdürüne telefon etti, müdür her yerin kapalı olduğunu söyledi.

Bir iki gün geçti, hala güneş çıkmamıştı. Aslında güneş yakalanınca kendisine birşey yapmalarından korkuyordu. Bir gün çocuk odada tek başına pazılını yapıyordu, yeni almıştı, çok büyüktü, ama yaparken bir parçasının kayıp olduğunu anladı. Her yeri aradı en sonunda aklına yatağın altına bakmak geldi. Yatağın altına bakmasıyla ikisinin de çığlık atmaları bir oldu. Sonra ikiside sakinleşti. Güneş ona niye yatağın altına girdiğini anlıttı. Dilek'te ona tekrar görevini yapması gerektiğini soyledi. Çünkü eğer o dönmezse dünyada belki hayat sona erecekti. Böylece hem ikisi dost oldular, hem güneş görevine geri döndü. Artık herşey eskisi gibiydi. Büyükler işe, küçükler ise okula gidiyorlardı.

Dilek, güneşe baktıkça arkadaşının ona gülümsediğini hissediyordu. Dilek'te ona el sallıyordu.

BURCU ALEV ÖZ

BULMACAYI ÇÖZ, TOPU KAZAN!

Hazırlayan: Mustafa ÇAĞIRIR

Haydi bu ayki bulmacayı da çözün ve diğerleriyle birlikte hemen bize gönderin. İki şanslıdan biri siz olmak istemez misiniz?

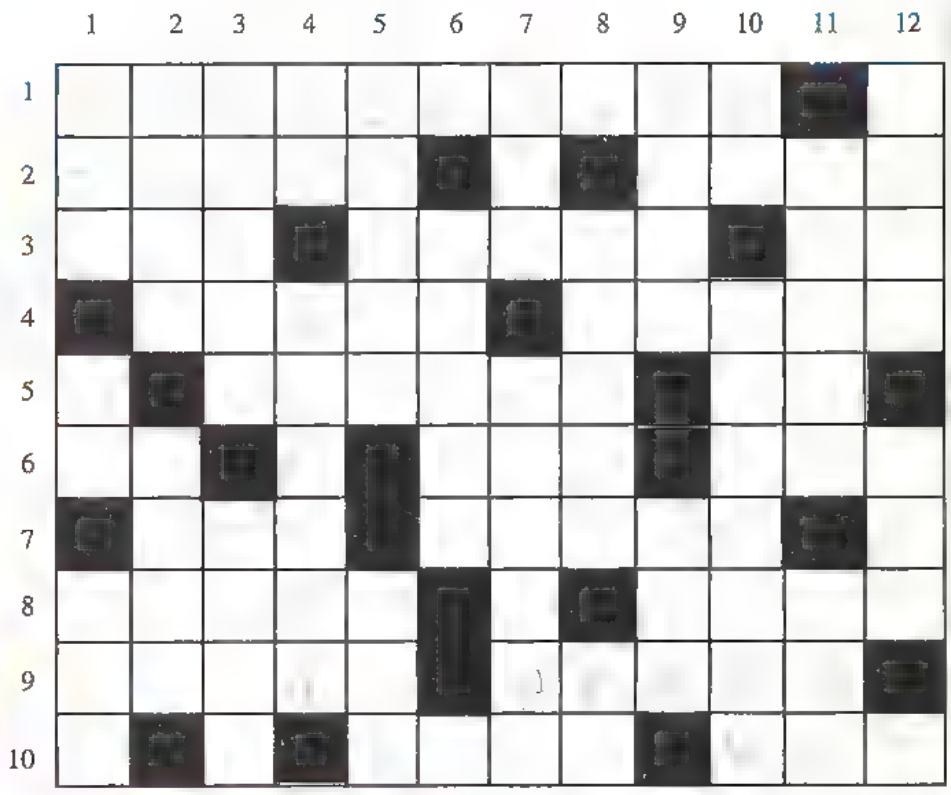

SOLDAN SAĞ

1)1907 yılında İstanbul'da sarı lacivert renklerle kurulan bir spor kulübü. 2) Kas. — Bir gezegenin çevresinde dolanan ve daha küçuk gezegen. 3) Çölden esen rüzgâr— Bir şehir veya ülkeyi savaşarak alma. — Kimya'da radyumun simgesi. 4) İkinci meşrutiyetten sonra Türkiye'de gelişen milliyetçi akımın yeryüzündeki bütün türkleri birleştirerek kurulmasını amaçladığı devletin adı.— Tersi takılmış ad. 5) Sağlık, esenlik. — Kimyada Amerikayumun simgesi. 6) Tersi, Nota'da duraklama işareti. — Kalın ve kaba kumaş. — Baş derisini kaplayan kıllar. 7) İddia, tez. —domates veya biber ezmesi. 8) Özellikle Sivas ve Tokat yöresinde müzik eşliğinde oynanan oyun. — Ölüm cezası. 9) Boğa güreşi alanı. — Üstün bilgisi ve yeteneği olan kimse. 10) Amerikan uzay araştırmaları merkezininkısaltması. —Demiryolu.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) Afrika'da bir ülke. — Duman kiri. —Katıksız, halis. 2) Bir kelimeden sonra gelerek o kelime ile diğer öğeler arasında ilgi kuran kelime, ilgeç. — Yapıt. 3) Toplum içerisinde ahlâk kurallarına karşı beslenen bağlılık.— İshal 4) Yabancı.— Şeytan lakaplı , Fenerbahçeli milli futbolcu. 5) Bolluk ve rahatlık içinde yaşama. — Çeşitli mesleklerde çalışanların oda ve daire tutup çalıştıkları büyük yapı. 6) Tersi, Yerden belli bir yükseklikte, oyun, müzik gibi gösteri yapmaya uygun yer. 7) Rütbe veya kıdemce küçük olan asker. — Sayı boncuğu. 8) Bir hükmü geçersiz kılmak. — Tersi, iskambil kağıtlarında birli. 9) Tüysüz, ince ve sık dokunmuş yün kumaş. — Bağ, bahçe gibi yerlerin çevresine çalı, kumaş vb. şeylerden çekilen duvar. 10) Bir seslenme sözü. — Kasada oturup para alıp veren kimse. 11) Üzüntülü olayları bazen güldürücü yönlerin de katarak konu alan sahne oyunu türü. — Büyükbaba, cet. 12) Yağlı boya resim yapmaya yarayan bez veya bu bez üzerine yapılmış tablo. — Bir orman ağacı.

TiMoTi

POSTAKUTUSU

Sizin Çizdikleriniz

Şeride AVCIOĞLU /ANTAKYA

İpek PAKSOY

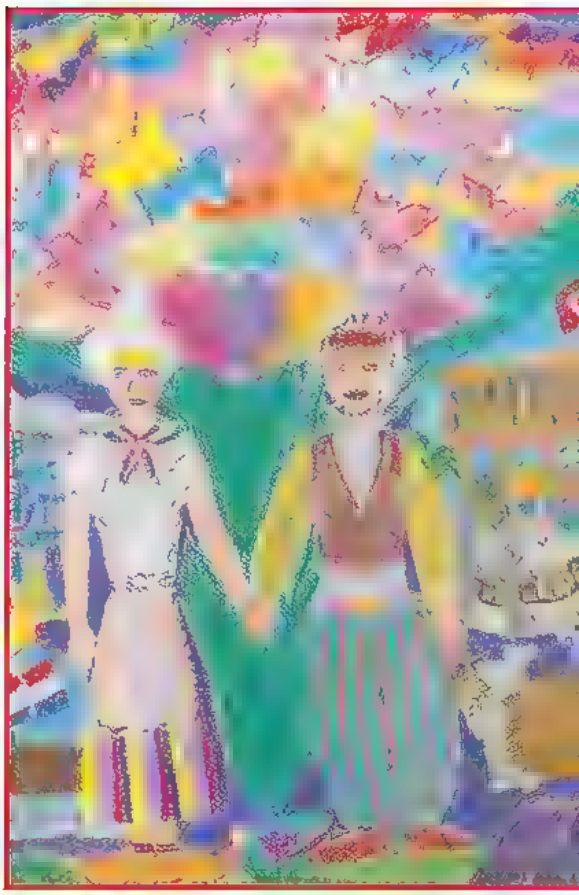

Nil KANSU

Ezgi ÜNLÜER/İSTANBUL

Işıl ÇİFTÇİ/İSTANBUL

Selma AKMAN/ANTALYA

İlker HEPKANER/İZMİR

Zeynep YEŞİLDİREK
ANTALYA

Nabukodinozor

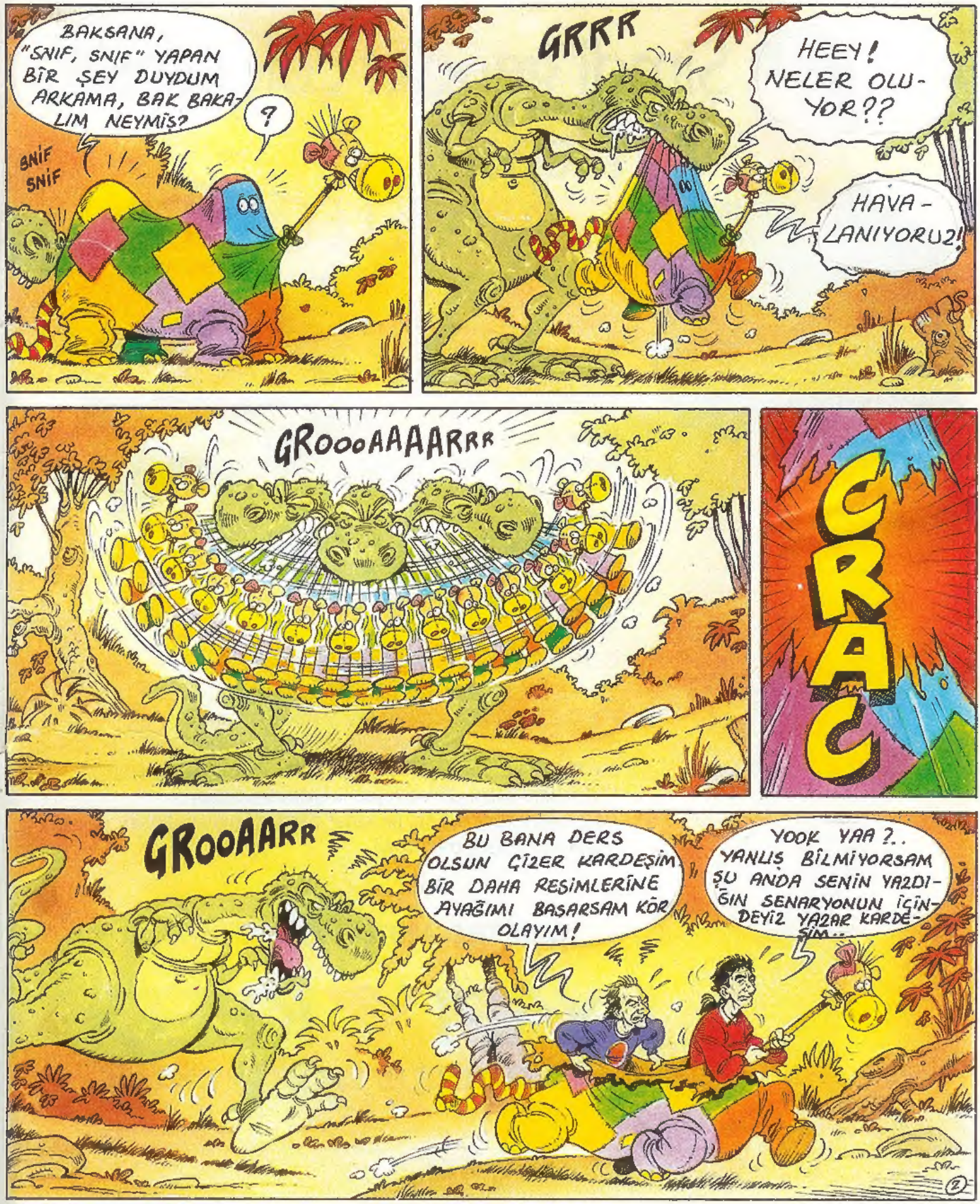
BAKSANA, "SNIF, SNIF" YAPAN BİR ŞEY DUYDUM ARKAMA, BAK BAKALIM NEYMİŞ?
?
SNİF SNİF
GRRR
HEEY! NELER OLUYOR??
HAVALANIYORUZ!
GROOOAAARRR
CRAC
GROOAARR
BU BANA DERS OLSUN ÇİZER KARDEŞİM BİR DAHA RESİMLERİNE AYAĞIMI BASARSAM KÖR OLAYIM!
YOOK YAA ?.. YANLIŞ BİLMİYORSAM ŞU ANDA SENİN YAZDIĞIN SENARYONUN İÇİNDEYİZ YAZAR KARDEŞİM..
2

AKTİF BANKACILIK

Şimdi gençler çok şanslı!
Hepsi
GENÇ TELECARD'lı...

TELECARD'ı tanıyor, kolaylıklarını görüyor, ama yaşınız nedeniyle kullanamıyordunuz.

Şimdi Yapı Kredi'de kendi adınız ve kendi imzanızla hesap açacak ve GENÇ TELECARD alacaksınız*.

Şifrenizi yalnız siz bilecek, kendi başınıza para çekeceksiniz. Özgürce, güvenle...

Üstelik dilediğiniz an! Sabah, akşam, hafta sonu, yılbaşı, tatil, bayram.

GENÇ TELECARD... İşte paranız şipşak!

TELE 24'lü bir Yapı Kredi Şubesine geldiniz.
GENÇ TELECARD'ınızı kapıdaki yuvaya soktunuz.
Yeşil ışık yandı, "çıt" kapı açıldı. Şimdi TELEBANKA'yla baş başasınız. Kartı makineye verdiniz... İşte ekranda isminiz!
Düğmelere basın, şifrenizi yazın, işlemlere başlayın.
Para çekin, para yatırın, ne kadar paranız kaldı bir bakın.
Heyecanlı, zevkli, çok kolay!

GENÇ TELECARD'la gençliğe yeni bir hayat!

YAPI KREDİ
"hizmette sınır yoktur"

* 14-18 yaş arası gençler GENÇ TELECARD sahibi olabilir.